

KASDIENYBĖS VEIDAI

II DALIS

Pirmas vyriškiui tekęs gyvenimo išbandymas – gaisras bute. Dėl jo paslaugų gavėjas ne tik turėjo didžiulių materialinių nuostolių, bet ir prarado sveikatą.

Ponios Joanos mergautinė pavardė Kudirkaitė, tolimais ryšiais siejama su žymiu Lietuvos gydytoju, prozininku, poetu ir Lietuvos himno autoriumi Vincu Kudirka.

Niekada nežinome kokių išbandymų iš gyvenimo sulauksime, todėl renkuosi būti optimistu,

Moteris iš savo vaikystės mažai ką prisimena. Biologinių savo tėvų nepažinojo, vos gimusi buvo atiduota į Vaikų globos namus. Dar kūdikystėje ją įvaikino puikūs žmonės, kurie savo vaikų neturėjo.

Žmogaus, turinčio aiškias vertybines nuostatas, mokančio džiaugtis mažais gyvenimo momentais ir gebančio išsaugoti savo orumą, negali palaužti net didžiausios gyvenimo negandos.

TURINYS

PRATARMĖ	3
Marija ir Rimantas Steponas Linkevičiai	6
Alina Adomaitienė	11
Vladimir Babič	25
Vera Kuročkina.....	24
Petronėlė Eitmantienė	28
Julija Gubaidulina	34
Rūta Inkėnaitė	39
Albina Laureckienė	44
Aldona Stasė Klanienė	49
Javdokija Edimtienė	54
Vera Kurochkina	59
Valerija Balanaškaitė	65
Joana Merkurjeva	72

PRATARMĖ

Vos prasidėjo diena ir ... jau vakaras.

Vos atvykome į darbą pirmadienį, o jau penktadienis.

... ir mėnuo jau baigėsi.

... ir metai jau beveik baigėsi.

... ir jau praėjo 40, 50 ar 60 mūsų gyvenimo metų.

... ir praėjo 22 mūsų Centro veiklos metai

... ir suprantame, kad praradome tėvus, draugus.

... ir suprantame, kad vėlu grįžti ...

Taigi ... Pabandykime, nepaisant visko, mėgautis likusiu laiku ...

leškokime sau patinkančios veiklos ...

Įdėkime spalvų į pilką kasdienybę ...

Nusišypsokime dėl mažų gyvenimo dalykų, kurie įdeda balzamo į mūsų širdį.

Nepaisant visko, šį likusį laiką turime ir toliau mėgautis ramybe.

Pabandykime pašalinti žodį "vėliau"...

Aš tai darau po ...

Aš pasakysiu po ...

Galvosiu apie tai po ...

Viską paliekame vėlesniam laikui, nesusimąstydami, jog tas laikas gali neateiti...

Mes pradėdame suprast, kad:

vėliau kava atšąla ...

vėliau prioritetai keičiasi ...

vėliau žavesys nutrūksta ...

vėliau sveikata praeina ...

vėliau vaikai užauga ...

vėliau tėvai sensta ...
vėliau pažadai pamirštami ...
vėliau diena tampa naktimi ...
paskui gyvenimas baigiasi ...
Ir tada dažnai būna per vėlu...
Taigi ... nepalikime nieko vėlesniam laikui ...
Kadangi vis dar laukiame pasimatymo vėliau, galime prarasti geriausias
akimirkas,
geriausias patirtis...
geriausius draugus...
Dieną šiandien ... Akimirką dabar ...
Mes jau nesame to amžiaus, kai galime sau leisti atidėti tai, ką reikia
daryti iškart.
Taigi pažiūrėkime, ar turime laiko daryti dabar...

Šis tekstas su nedideliais intarpais paimtas iš Facebook platybių.

Turime ir darome, čia ir dabar.

Mūsų kolegų surinkti prisiminimai, žodžiais užfiksuotos gyvenimo
akimirkos, sugulusios į leidinį "Kasdienybės veidai" leis mums pagarbiai
pažvelgti į mūsų paslaugų gavėjų ir kolegų gyvenimo patirtis. Šios
patirtys labai skirtingos, nes žmonės skirtingi, o ir tekstai skirtingi, nes
juos užrašę kolegos, turi skirtingas patirtis ir nėra rašytojai.

Ir vis tik tie tekstai, parašyti su meile, turi vertę, nes kiekvieno žmogaus
gyvenimas unikalus ir vertas būti aprašytas.

Keliaukime į mūsų paslaugų gavėjų ir kolegų gyvenimo istorijas,
suguldytas "Kasdienybės veiduose", pažinkime paprastų žmonių
gyvenimo džiaugsmus, atraskime jų gyvenimo prasmę, išsaugokime jų
istorijas savo atminties kloduose ir palikime tas istorijas kitiems.

Keliaukime lengvai, pilni geranoriškumo ir siekio pažinti.

Nuoširdžiai Jūsų, direktorė Diana Stankaitienė

Iš pagarbių santykių ilgesio

Visada kai perskaitau knygą, pagalvoju, koks esminis žodis ją apibūdintų. Pirma mintis, kuri atėjo į galvą – buvo ilgesys.

Ilgesys – pagarbos žmogui. Ne šioje knygoje. Pagarbos žmogui čia daug. Jo amžiui, jo gyvenimo istorijai, jo gebėjimams. Bet nūdienos gyvenime taip nėra. Todėl nuoširdžiai dėkoju už tai. Kitas žodis, atėjęs į galvą buvo – iniciatyva.

Iniciatyva – niekas centro darbuotojams neliepė parašyti šios knygos. Ne vienas norminis aktas, ne viena instrukcija to jų neįpareigojo. Jie patys sugalvojo, ėmėsi iniciatyvos ir sukūrė inovaciją.

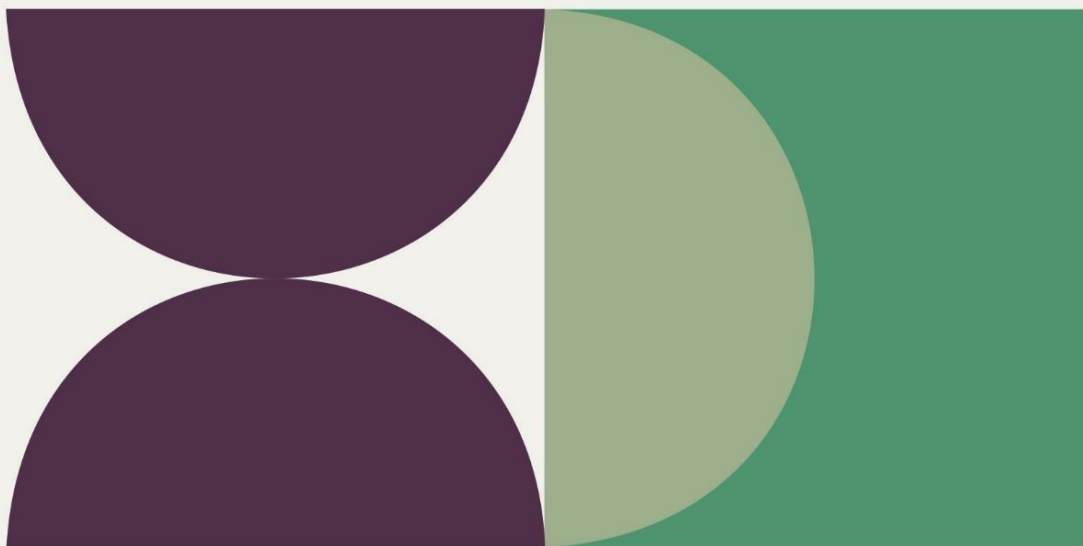
Inovacija – kuri ne tik padovanojo šventę aprašytiems asmenims. Tai šventė ir man, skaitytojai. Kai skaitau su kokia pagarba, meile ir įsijautimu aprašyti klientų gyvenimai, galiu senti ramiai. Kuriamą humanistinę socialinio darbo praktiką, kurioje svarbus žmogus, individas.

Individas su individualiu požiūriu į jį. Visada norėjau, kad į mane žiūrėtų kaip ne į statistinį vienetą, o kaip į individą. Ir šioje knygoje šį požiūrį radau. Labai dėkoju, kad nepaskęstate kasdienybėje ir sunkiai dirbdami, randate laiko pamatyti žmogų – individą – pajauti kuo jis gyvena, parodyti skaitytojui jo kasdienybę. Pagaliau – tai informatyvu.

Informacija – turi išliekamąją vertę. Palieka daug faktų istorijai. Kaip gyvena, dirba ir kuria mūsų karta, kaip formuojasi Lietuvoje socialinio darbo tradicija.

Taip perskaičiau šią knygą. Su penkiomis „i“: humanistinių santykių **ilgesys**, socialinių darbuotojų **iniciatyvumas**, sukurta socialinio darbo **inovacija**, kurioje visas dėmesys – **individui**. Ir labai reikšminga **informacija** apie mus – socialinį darbuotoją, apie socialinį darbą – dabarties ir ateities kartoms. Ačiū už šią knygą ir kuriamą nuostabią praktiką.

Prof. dr. (HP) Ingrida Baranauskienė, Klaipėdos universiteto Socialinio darbo katedros vedėja

**Marija ir
Rimantas Steponas
LINKEVIČIAI**

Gyvenimo negandos ne tokios baisios, kai susitelkiame į tai kas gera

Žmogaus, turinčio aiškias vertybines nuostatas, mokačio džiaugtis mažais gyvenimo momentais ir gebančio išsaugoti savo orumą, negali palaužti net didžiausios gyvenimo negandos. Taip galima apibūdinti ir pagalbą į namus gaunančių Marijos ir Rimanto Stepono Linkevičių gyvenimą.

Rimantas Steponas Linkevičius pasakodamas apie save pradėjo pokalbį nuo įdomaus fakto. Vyro pasakojimu, jis gimė 1939 m. Naujųjų metų išvakarėse gruodžio 31 d., tačiau jo gimimas buvo įregistruotas tik po 6 dienų, 1940 m. sausio 6 d. Kaip pats juokauja, iki pensinio amžiaus, teko dirbti ilgiau net 6 metus. Jeigu vyro gimimo data būtų užregistruota 1939 m., jis būtų turėjęs galimybę išeiti į pensiją nuo 55 metų, tačiau ši privilegija buvo panaikinta gimusiems 1940 m. Savo vaikystę R. S. Linkevičius prisimena su skausmu. Kadangi vyro tėvas buvo paskirtas tarybinio ūkio direktoriumi, 1946-1955 m. jis buvo neteisėtai represuotas į Komijos Respubliką, Vorkutą. Vyras prisimena, kad vieną dieną tėvas išėjęs į darbą, namo taip ir nebegrįžo. Tėvui tapus politiniu kaliniu, R. S. Linkevičius su savo mama turėjo slapstytis ir gyventi nuolatinėje baimėje, kad nebūtų sulaikyti. Mama būdavo nuolat apklausiama KGB ir NKVD, bet ji, siekdama neišsiduoti, įtikinamai meluodavo, kad su vyru yra išsiskyrusi. R. S. Linkevičiaus atmintyje visam gyvenimui liko širdį veriantys tėvo pasakojimai apie įkalinimą lageryje: „Tėvas pasakojo, kad miegodavo ant rąstų, nes ant lentų būtų buvę per gerai – jos lygios, kovodavo dėl duonos gabaliuko.“ 1955 m. tėvas buvo išleistas iš lagerio. 1956 m. R. S. Linkevičius kartu su mama nuvyko pas tėvą į šiaurę ir ten apsigyveno.

Atvykęs į Vorkutą, R. S. Linkevičius buvo baigęs 7 klases, rusų kalbos nemokėjo, todėl mokslų netęsė, bet įsidarbino gamykloje elektriko mokiniu. Vėliau, įgijęs kvalifikaciją pradėjo dirbti savarankiškai. 1959 m. vyras tarnavo tarybinėje kariuomenėje Murmanske, o baigęs tarnybą grįžo atgal pas tėvus į šiaurę. Viena didžiausių siekiamybių vyrui buvo aukštasis mokslas, todėl jis nusprendė įstoti į technikumą, kur studijavo

technikos elektromechaniką. Vyras prisimena, kad siekis įgyti mokslus nebuvo lengvas. Tam, kad po studijų gautų diplomą, buvo privaloma turėti praktinių įgūdžių, todėl vyrui teko du metus pavojingomis ir sveikatai kenksmingomis sąlygomis dirbti šachtoje elektriku: „Iš šachtos išlysdavome juodi, juodi, tik akys blizgėdavo“. Vyras su nostalgija prisimena, kad tuo metu, sunkios gyvenimo sąlygos, 45 laipsniai šalčio ir šilumos nelaikantys namai, nesukūrė pojūčio, kad gyvenimas yra sudėtingas: „Kai dabar prisimenu ir lyginu – atrodo baisu, bet jaunystėje atrodė viskas gerai, eidavome net į šokius.“ Būtent šokiuose R. S. Linkevičius susipažino su savo žmona Marija.

Ponia Marija Linkevičienė yra kilusi iš Bogoroditsko miesto, Tulos srities. Moteris gyveno kartu su mama ir broliu, tėvas buvo paimtas į kariuomenę. Kaip ir dauguma to meto šeimų, taip ir Marijos šeimą pasiekė informacija, kad jos tėvas dingo be žinios. Artimieji suprato, kad esant pavojingomis karo sąlygomis ir neturintis jokie karinio pasirengimo, tėvas žuvo. Vorkutoje gyveno M. Linkevičienės giminaičių, todėl moteris nusprendė atvykti pas juos. Apsigyvenusi šiaurės vakarų Rusijoje, moteris įstojo į pedagoginį institutą, pabaigė 3 kursus.

**45 laipsniai šalčio ir šilumos
nelaikantys namai, nesukūrė pojūčio,
kad gyvenimas yra sudėtingas...**

Susipažinusi su R. S. Linkevičiumi, moteris ištekėjo, jaunuoliai gavo butą, kartu apsigyveno ir susilaukė pirmagimio sūnaus. Studijas pedagoginiame institute moteriai teko mesti, tačiau kaip prisimena M. Linkevičienė, ji visada atkakliai siekė turėti išsilavinimą, todėl baigė medicinos mokslus, dirbo sanitare, o vėliau dirbo rentgeno kabinete.

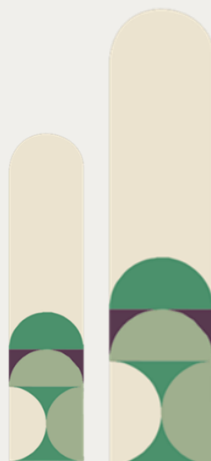
R. S. Linkevičiaus mama ir tėvas gyventi grįžo į Lietuvą, o vyras su savo žmona Marija, supratę, kad į Lietuvą grįžti galimybės neturi, nusprendė imtis gudraus plano. Vyras sumanė parašyti laišką, kuriame pateikė

dezinformaciją ir jį išsiuntė Maskvos centro komitetui. Siųsti laišką su melaginga informacija buvo pavojinga, grėsė net kalėjimas. Kadangi pašte siunčiami laišakai į svarbias valstybės institucijas buvo tikrinami, vyras savo laišką įmetė į traukinio vagono, vykstančio Vorkuta – Maskva, pašto dėžutę. Vyras pateikė prašymus gauti butą Vilniuje, Kaune, Klaipėdoje arba Rygoje. Atsakymai į prašymą gauti butą Lietuvoje arba Latvijoje buvo neigiami. Vieną dieną M. ir R. S. Linkevičių nuostabai juos pasiekė džiugi žinia, kad butas jiems paskirtas, tačiau jie pastatyti į eilę butui gauti ir prieš juos laukia apie 600 žmonių. Dar didesnę nuostabą sukėlė vos už savaitės pasiekusi žinia, jog eilė buvo peržiūrėta ir jiems jau yra paskirtas butas Klaipėdoje, Lietuvoje: „Mes net nebuvo tam pasiruošę, nesitikėjome, kad galėsime taip greitai išvykti“.

Atvykę į Lietuvą abu sutuoktiniai pamažu įsikūrė naujuose namuose ir įsidarbino Leningrado laivų derinimo - paleidimo valdyboje. R. S. Linkevičius prisimena, kad įmonė laivus montuodavo nuo metalo

surinkimo iki pastatyto laivo paleidimo, žmona dirbo laboratorijoje, o jis pats buvo atsakingas už laivų paleidimo sistemas ir perdavimą užsakovams. Abu sutuoktiniai už ilgametį darbą ir sąžiningumą gavo po medalį.

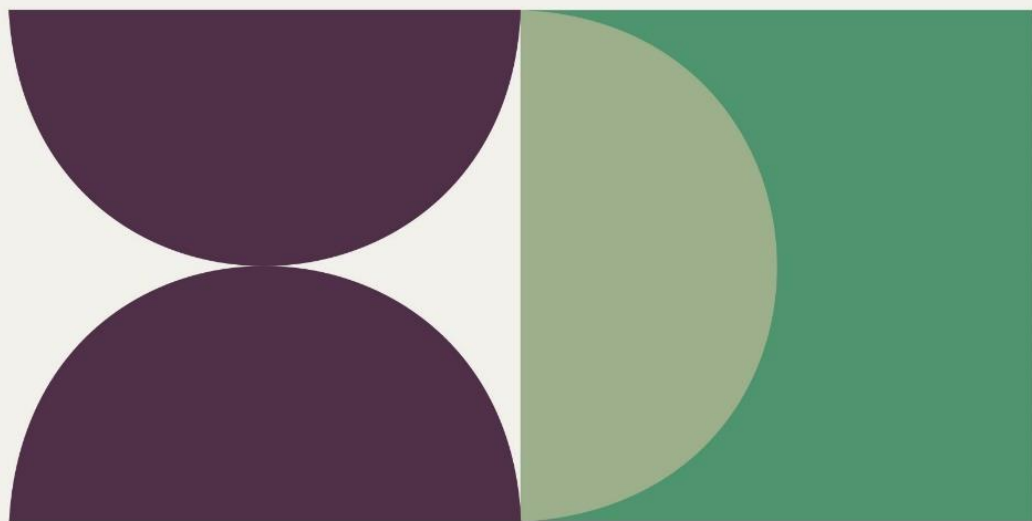
M. ir R. S. Linkevičiai susilaukė 2 sūnų, turi anūką ir anūkę, tačiau dėl karo Ukrainoje, su savo artimaisiais pasimatyti negali, bendrauja telefonu. Vyresnysis sūnus baigęs institutą tarnavo Leningrado kariuomenėje, vėliau grįžo į Klaipėdą, tačiau gavęs siuntimą mokytis aspirantūroje persikėlė į Maskvą. Ten mokydamasis susirado žmoną, su kuria apsigyveno prie Pietų Uralo ir sukūrė savo verslą. Jaunesnysis sūnus įstojęs mokytis į technologijų institutą Maskvoje, ten liko gyventi ir sukūrė šeimą.

Nors Mariją Linkevičienę ir Rimantą Steponą Linkevičių lydi skaudžių prisiminimų skraistė, jie išlieka optimistiški, šypsosi ir džiaugiasi turėdami vienas kitą. R. S. Linkevičius pastebi, kad šiandien žmonės turėtų mažiau skųstis ir nesusitelkti į tai kas bloga, nes gyvename toliais laikais kai visos sąlygos turėti tai ko trokšta širdis yra palankos: „Nori mokytis – mokykis, nori turėti gerą darbą – susirak gerą darbą, nori dar ko nors – turėk“.

Parengė:

vyr. socialinė darbuotoja Alina Adomaitienė
individualios priežiūros darbuotoja Raisa
Bondareva

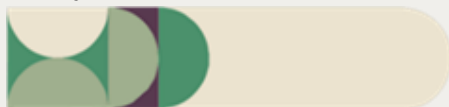

Viena iš istorijų, kuri įkvepia ir leidžia suprasti socialinio darbo vertę, yra apie pagalbą į namus paslaugas gaunantį 65 m. vyriškį. Klaipėdiečiui pagalba į namus pradėta teikti nuo 2020 m. gruodžio. Jau nuo pirmų susipažinimo dienų, individualios priežiūros darbuotoja susidūrė su dideliais iššūkiais. Vyras priėmė pagalbą atliekant tvarkymosi darbus buityje, tačiau kategoriškai atsisakė, jog būtų organizuojama medicininė pagalba, kuri jam buvo akivaizdžiai reikalinga.

Paslaugų gavėjo imuninė sistema buvo nusilpusi, vyriškis sunkiai vaikščiojo, jį kankino nuolatiniai skausmai dėl atsivėrusių kumščio dydžio opų ant kūno ir pasikartojančių infekcijų. Sveikatos būklę blogino didelis antsvoris, kraujo spaudimo problemos, bei itin žemas hemoglobino kiekis kraujyje. Vyriškis iš namų niekur neišeidavo, buvo uždaras, nereagavo net į vaikų raginimus apsilankyti medicinos įstaigose. Jausdamas didžiulę gėdą dėl atsivėrusių žaizdų ir iš jų sklindančio nemalonaus kvapo, vyras nieko neįsileisdavo į savo namus, net pavaduojančių darbuotojų. Vyrui priskirta individualios priežiūros darbuotoja buvo atkakli, ne kartą kvietė greitosios pagalbos medikus, tačiau vyras kategoriškai atsisakydavo vykti į gydymo įstaigą, o darbuotoja sulaukdavo pasipiktinimo. Darbuotoja ne kartą kreipėsi pagalbos į paslaugų gavėjo šeimos gydytoją, bet išgirdavo atsakymą, kad ši negali niekuo padėti jei pats žmogus nenori, jog jam būtų padėta. Laikui einant paslaugas gaunantis vyras sparčiai silpo ir net grėšė pavojus gyvybei, tačiau ir toliau atsisakė bet kokios medikų pagalbos. Darbuotoja nė akimirkai nesudvejojo, bet stengėsi ieškoti pasitikėjimu grįsto kontakto ir būdų kaip prikalbinti paslaugų gavėją priimti pagalbą. Pastangos nenuėjo veltui, darbuotoja bendradarbiaudama kartu su sūnumi, sulaukė dienos kai paslaugų gavėjas sutiko vykti gydytis stacionariai.

Šiuo metu vyro gyvenimas kardinaliai pasikeitė. Jis ėmė vertinti savo sveikatą ir aplinkinių pastangas. Suprasdamas asmens higienos ir sveikos mitybos reikšmę, vyriškis savarankiškai maudosi, rūpinasi savo skalbiniais, reguliariai vartoja vaistus ir laikosi mitybos režimo. Skaudžios opos sugijo, liko tik randai. Vyras savo valios pastangomis iš 160

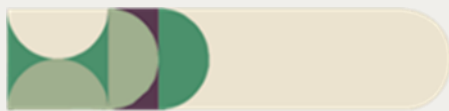
kilogramų numetė net 50 kilogramų svorio. Galima pajuokauti, kad su šiuo pokyčiu atėjo naujos problemos, nes darbuotojai teko ieškoti mažesnio dydžio rūbų, tačiau svarbiausia, kad įvyko ne tik fizinis, bet ir dvasinis pokytis. Individualios priežiūros darbuotoja pastebi, kad vyras tapo linksmesnis, pagerėjo emocinė būsena ir išaugo pasitikėjimas savimi. Paslaugų gavėjas, esant poreikiui, į savo namus priima ir kitus skyriaus darbuotojus bei du kartus per savaitę priima slaugytoją, kuri teikia ambulatorines paslaugas namuose. Vyras džiaugiasi, kad pagerėjus sveikatai gali jaustis pilnaverčiu šeimos ir visuomenės nariu. Maloniausias įvykis nutikęs vyriškiui per pastaruosius metus tai – galimybė aplankyti savo sūnų, gyvenantį Rygoje ir dalyvauti anūko krikštynose.

Nuo 2022 m. spalio mėn. pagalbos į namus paslaugas teikiame vienišam senyvo amžiaus vyriškiui. Pradžioje, atvykus darbuotojai pokalbio metu jautėsi, kad vyriškis labai laukė paslaugų teikimo, bet tuo pačiu buvo nedrąsus, drovus, liūdnas. Vyriškio neapleido viena įkyri mintis, kad jis visą gyvenimą rūpinosi kitais, o dabar jam pačiam reikalinga pagalba, tai jį slėgė, buvo nedrąsu priimti pagalbą, būti atviram, užmegzti ryšį su darbuotoja. Laikui bėgant paslaugų gavėjas pasidarė atviresnis, pasipasakojo apie netektis, sveikatos sutrikimus, visus išgyvenimus ir vieatvę, apie tai, kaip jaunystėje grojo, dainavo saviveiklos būrelyje. Paslaugų gavėjas nuolat dėkoja, kad ateina individualios priežiūros darbuotoja jam padėti, jo teigimu, jam darbuotoja – tarsi šviesulys. Po kiek laiko vyriškis sutiko netgi dalyvauti Centro organizuojuose sociokultūriniuose renginiuose. Nors sveikata nelabai leidžia, vis dėlto tris onkologines ligas nugalėjęs, bet nepalūžęs, ėmė džiaugtis mažais dalykais ir vis dažniau minėdavo darbuotojai, kad labai sunki vieatvė, kad norėtų turėti bendramintę senjorę, su kuria galėtų leisti laiką. Ir vieną dieną nutiko nepaprastai nuoširdus pokalbis individualios priežiūros darbuotojai atėjus pas paslaugų gavėją, pas kurią svečiavosi jos draugė

ir prie puodelio kavos pokalbis nukrypo apie vienatvę, kad ji taip norėtų turėti draugą, su kuriuo galėtų praleisti prasmingai laiką, pabendrauti. Tada darbuotoja papasakojo apie mūsų šaunų paslaugų gavėją, kad yra vienišas, nuoširdus ir dėmesingas žemaitis.

Taip ir susipažino paslaugų gavėjas su garbinga ponija, taip pat žemaite, kovotoja už gyvenimą, panašaus likimo drauge. „Gražiausia istorija, kuri galėjo nutikti mano gyvenime“ nuolat kartoja vyriškis ir dėkoja likimui, kad atsiuntė Dievulis individualios priežiūros darbuotoją teikti pagalbą į namus paslaugų, nes jos dėka gyvenimas nušvito kitomis spalvomis. Vyriškis dabar kartu su drauge gražiai leidžia laiką: kartu į bažnyčią, į koncertą, prie jūros važiuoja. Smagu ir malonu žinoti, kad pagalbą į namus paslaugų teikimo metu gali būti patenkinti ir socialiniai poreikiai, surastos artimos sienos, bendraminčiai, laiko praleidimo draugai.

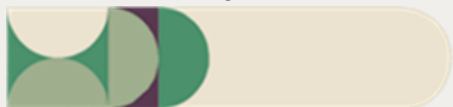
Džiugu, kai užtenka kito žmogaus, kad vienatvė ir vienišumas dingtų, bet kartais to nepakanka. Kartais būtina, kad į pagalbą procesą įsitrauktų ir kiti specialistai, tokie kaip psichologas. Sekančios istorijos dalyvė į vienišumo liūną „įkrito“ netekus vyro. Moteris buvo sunkioje depresijoje, iš kurios be psichologo pagalbos nepajėgė „išlipti“.

Klaipėdietei pagalba į namus pradėta teikti nuo 2021 m. liepos. Jau nuo pirmų susipažinimo dienų, individualios priežiūros darbuotoja susidūrė su dideliais iššūkiais. Moteris sunkiai priėmė pagalbą atliekant tvarkymosi darbus buityje, tačiau neatsisakė, kad būtų organizuojama psichologinė pagalba, kuri jai buvo akivaizdžiai reikalinga.

Paslaugų gavėjos psichologinė būsena buvo labai prasta. Moteris gyveno viena, po vyro mirties jautėsi labai sutrikusi ir vieniša, negalėdavo atlikti elementariausių buitinių darbų, daug ką pamiršdavo. Atvykus individualios priežiūros darbuotojai teikti pagalbą į namus paslaugas, moteris pradžioje labai atsargiai priėmė darbuotoją ir neleisdavo nieko daryti. Laikas nuo laiko individualios priežiūros darbuotoja gražiai ir

maloniai bendraudama su paslaugų gavėja pasiūlė psichologės konsultacijas, su kuriomis moteris sutiko.

Šiuo metu paslaugų gavėja labai patenkinta teikiama psichologine pagalba iš Centro. Paslaugų gavėja labai džiaugiasi, kad galinti, jau pati po truputį susitvarkyti savo namus, pasigaminti paprastų patiekalų, noriai išeina kartu su individualios priežiūros darbuotoja pasivaikščioti, į parduotuvę ir netgi sutinka atlikti asmens higieną.

Nuo 2019 m. vasario mėn. pagalbos į namus paslaugos teikiamos vyriškiui, kurio gyvenimas nepagalėjo.

Pirmas vyriškiui tekęs gyvenimo išbandymas – gaisras bute. Dėl jo paslaugų gavėjas ne tik turėjo didžiulių materialinių nuostolių, bet ir prarado sveikatą. Su ašaromis akyse vyras prisimena, kaip po viešnagės pas brolių grįžo namo, ir pamatė, kad „kambarys atrodė tragiškas – nešvara, netvarka. Net nežinojau ko griebtis, nuo ko pradėti“, pasak vyriškio. Paslaugų gavėjas pasakoja, kad pabudęs ryte sėdėdavęs bendrabučio virtuvėje ir nežinodavęs, ką toliau daryti ir kaip toliau gyventi.

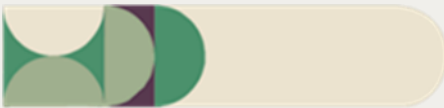
Apmąstęs savo gyvenimą, paslaugų gavėjas mano, kad turi angelą sargą ant vieno peties. Kai jam sunku, ypač ankščiau po gaisro, visada atsiranda koks nors geras žmogus šalia, kuris jam padeda.

Pakilti iš skurdo, susitvarkyti buitį vyrui pagelbėjo kaimynai bei Centro komanda, į kurią, tarpininkaudamas kreipėsi Sigito brolis. Centro darbuotojams vyras jaučiasi ypač dėkingas, negaili gražių žodžių savo individualios priežiūros darbuotojai, kuri savo optimizmu ir gera nuotaika užkrečia jį nuolat.

Deja, paslaugų gavėjo išbandymai dar nesibaigė. Vieną dieną vyras pajuto, kad labai stipriai sušlubavo sveikata. Tą akimirką jis pagalvojo, kad gyvenimas slysta iš rankų, nes visko iš karto neteko. Ligos sekė viena po kitos, ir per keletą mėnesių vyriškis patyrė ne vieną sunkią operaciją. Po 30 bendro gyvenimo metų vyrą paliko žmona. Paslaugų gavėjas prisipažino, kad jam buvo nelengva, tačiau stengiasi būti optimistas, nes šiandien visų jį supančių gerų žmonių dėka gyvena ir džiaugiasi tuo, ką turi, šiandiena.

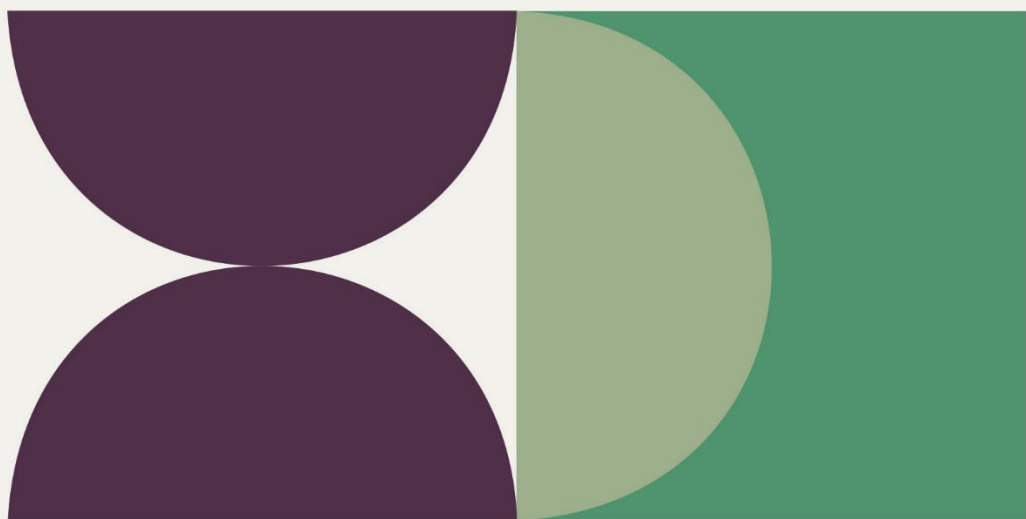
Apmąstęs savo gyvenimą, paslaugų gavėjas mano, kad turi angelą sargą ant vieno peties. Kai jam sunku, ypač ankščiau po gaisro, visada atsiranda koks nors geras žmogus šalia, kuris jam padeda. Šiuo metu vyriškis jaučiasi labai stipriai motyvuojamas individualios priežiūros darbuotojos, jos dėka, vyriškis vyksta į Centro organizuojamus renginius, lankosi prie jūros, yra puikios nuotaikos ir laimingas. Geriausia padėka už darbą kiekvienam socialiniam darbuotojui – tai laimingas paslaugų gavėjas.

Viena iš paslaugų gavėjų į Centrą kreipėsi 2019 m. spalio mėnesį. 2018 m. – jai buvo atlikta stuburo operacija, po kurios jos sveikatos būklė nepagerėjo, Tuo metu jai teko važinėti į įvairias skausmo klinikas, reabilitacijas, o vienai tai atlikti – tapo neįmanoma, todėl moteris kreipėsi į Centrą dėl pagalbos į namus paslaugų. Nuo 2019 m. paslaugų gavėja rūpinosi paskirta individualios priežiūros darbuotoja, kuri stengėsi, kiek įmanoma palengvinti paslaugų gavėjos būklę, kasdienybę. Ji nuoširdžiai rūpinosi, kad paslaugų gavėja gautų reikiamas ir tinkamas paslaugas jos sveikatos būklės pagerinimui. Individualios priežiūros darbuotoja nuolat lydėjo paslaugų gavėją į reikiamas sveikatos institucijas, bendravo su kitų institucijų darbuotojomis, nes paslaugų gavėja kalba tik rusų kalba. Kiekvieną kartą vykstant į procedūras ar kitas įstaigas individualios priežiūros darbuotoja visuomet pasirūpindavo transporto paslaugomis. 2021 m. buvo pateiktas prašymas į Klaipėdos miesto savivaldybės

administracijos Socialinės paramos skyrių, dėl būsto pritaikymo paslaugų gavėjai. 2023 m. gruodžio mėnesį prasidėjo vonios pakeitimo į dušo kabiną darbai. Moteris labai džiaugiasi, kad po vonios rekonstrukcijos jai bus lengviau nusiprausti, išsimaudyti. Paslaugų gavėja džiaugiasi savo gyvenime vykstančiais pokyčiais ir labai dėkoja už nuolatinį darbuotojos rūpestį ir gerumą.

Parengė:
Rita Smilgevičienė, Viktorija Riškutė,
Karina Cerkaitienė, Vaida Ketlerienė

Mylima profesinė veikla privertusi naujai pamilti gyvenimą

Kaip ir dauguma mūsų, o ypač vyresni už mus, gyvenome ir augome sovietiniais laikais. Taigi ir mūsų paslaugų gavėjas Vladimir Babič gimė 1949 metų pavasarį, kovo mėn. 17 d. Klaipėdoje, lenkų bajoraitės ir baltarusio šeimoje. Tais laikais jo mamos protėviai pabėgo iš Lenkijos į Baltarusiją. Ten ji gyveno, dirbo, bet prasidėjus karui Vladimiro mamą priešai norėjo įduoti fašistams kaip žydę, todėl jo mamai teko bėgti į Lietuvą su maža dukryte, kuri mirė Šiauliuose. Mama gyvendama ir keliaudama susipažino su Vladimiro tėvu, kuris gynė Klaipėdos kraštą nuo fašistų. Tačiau kai Vladimirui buvo vos keturi metukai, jo tėtis mirė. Vladimiro mama du sūnus augino viena pati. Sunkūs buvo laikai, ji labai daug dirbo, kad išlaikytų savo vaikus. Teko dirbti net Maskvoje, kur gavo apdovanojimus už gerą darbą ir buvo darbo veteranė.

Vladimiras buvo labai gabus vaikas, jau penkerių metų būdamas skaitė įvairią literatūrą, tame tarpe ir romanus. Nuo 1956 metų mokėsi, Klaipėdos 7-toje vidurinėje mokykloje, dabartinėje (Simono Dachso progimnazija). Mokslai sekėsi puikiai, buvo labai stropus ir gabus mokinys.

Po vidurinės mokyklos baigimo Vladimiras nusprendė studijuoti Klaipėdos politechnikume, pasirinkdamas suvirintojo specialybę.

Būsimo darbo specifika - inžinerinės pramonės ir metalo apdirbimo gamyklose, atlikti suvirinimo darbus statybose gaminant bei montuojant įvairias konstrukcijas, inžinerinius tinklus, atlikti suvirinimo darbus energetikos sektoriuje gaminant ir montuojant įvairius vamzdynus, katilus, slėginius indus bei talpyklas, dirbti naujų gaminių suvirinimo ir naudotų remonto darbus žemės ūkio ar kituose sektoriuose. Užbaigęs studijas įsidarbino į „Baltijos“ laivų statyklą.

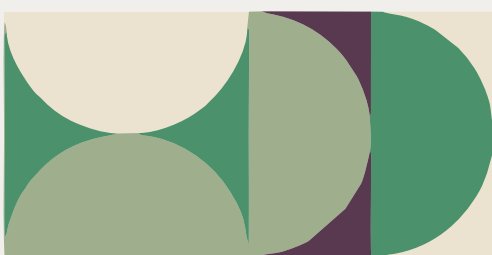
Kadangi Vladimirui nepavyko įstoti į universitetą, todėl jis buvo pašauktas tarnauti tarybinėje armijoje. Tais laikais teko tarnauti įvairiose Sovietų sąjungos vietose. Tarnybos metu Vladimiras dar siekė tikslų ir nepraleido progos įgyti radisto ir dar keletą kitų specialybių. Grįžęs iš armijos Vladimiras sukūrė šeimą, tačiau atžalų nepavyko sulaukti. Turėdamas daug įvairių profesijų, kurias įgijo politechnikume ir armijoje, dirbo įvairiose įmonėse, kur buvo reikalingi elektros montuotojai, radistai, autokarų ir elektrokarų vairuotojai. Dirbdamas laivų remonto įmonėse, remontavo laivų elektrines dalis įvairiuose Sovietų sąjungos uostuose, nes buvo labai geras specialistas ir brigadininkas – elektromontuotojas. Vladimiras dirbo ne tik laivuose bet ir įmonėse, pvz. Mažeikių kompresorių gamykloje, elektrifikacijos darbuose bei įvairių elektros trasų montavime.

Paskutinė darbovietė, pasak paslaugų gavėjo, buvo „Baltijos“ laivų statykla. 2002 metais įvyko didžiulė nelaimė darbe. Vladimiras tvarkydamas laivo elektroniką, gavo aukštos įtampos elektros srovės smūgį, kuri nubloškė jį į metalo konstrukcijas ir stipriai sužalojo galvą. Klaipėdoje ir Kaune buvo padaryta daugybė operacijų, po kurių vis silpo regėjimas ir galiausiai Vladimiras regėjimą prarado. Negana visų šių sunkumų 2004 m. Vladimiras išsiskyrė su žmona, liko vienas. Brolis kiek galėjo padėjo, vėliau Vladimiras kreipėsi į Klaipėdos socialinės paramos centrą, dėl pagalbos namuose, nes buvo sunku vienam tvarkytis butyje. Paslaugų gavėjas negaili gražių žodžių individualios priežiūros darbuotojai Natalijai Solovjovai, kuri padeda visapusiškai: tiek butyje,

ties sveikatos priežiūroje, visada palydi į gydymo įstaigas, į maisto parduotuves ar prekybos centrus. Vladimiro teigimu ji yra bendraujanti, turinti gerą humoro jausmą, tad nėra liūdna, visada praskaidrina nuotaiką.

Skaudi trauma ir jos pasekmės nepalaužė stipraus ir ambicingo žmogaus, jis visą laiką ir nematydamas, tobulina savo įvairius įgūdžius: įvaldo įvairias technologijas, jam net ir išmanus telefonas nėra kliūtis.

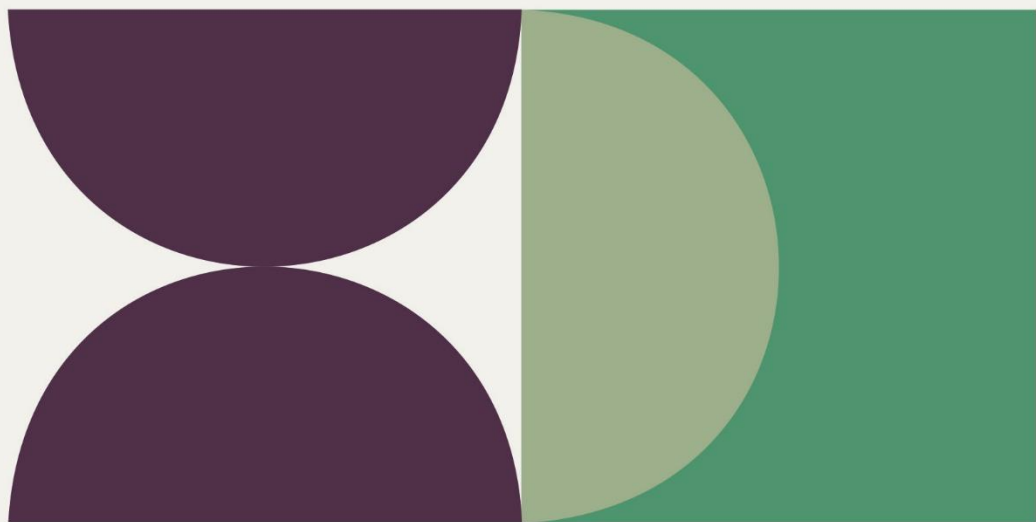
Paklausus, kaip nepalūžo nuo gyvenimo išbandymų, Vladimiras atsakė, kad niekada nežinome kokių išbandymų iš gyvenimo sulauksime, todėl renkasi būti optimistu, neprarasti humoro jausmo, nuoširdumo, mokėti išklaudyti ir būti išgirstam. Skaudi trauma ir jos pasekmės nepalaužė stipraus ir ambicingo žmogaus, jis visą laiką ir nematydamas, tobulina savo įvairius įgūdžius: įvaldo įvairias technologijas, jam net ir išmanus telefonas nėra kliūtis. Vladimiras įvaldė internetą ir faktiškai nieko nematydamas, klauso per internetą įvairias knygas, susiranda visą informaciją, kuri jį domina. Tai yra žmogus iš kurio galima mokytis stiprybės, geranoriškumo, pagarbos ir nuoširdumo.

„Esu dėkingas visai socialinės paramos Centro komandai už tai, kad esate ir linkiu Jums sėkmės ir stiprybės nelengvame, bet labai prasmingame darbe“, - Vladimir Babič.

Parengė:

vyr. socialinė darbuotoja R. Smilgevičienė,
individualios priežiūros darbuotoja
N. Solovjova

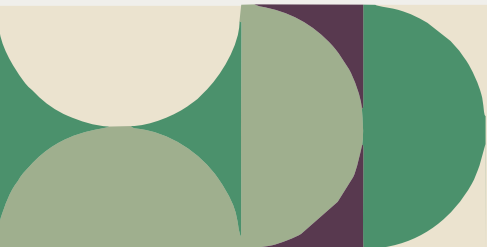
Vera
KUROČKINA

Nepalaužiama Trapios Moters stiprybė

Vera Kuročkina, gimė 1925 metų rugsėjo 13 dieną, Gorkio apskrityje, Krasnokutsko raj., Kašnikų kaime, Fiodoro Matvejičiaus (gim. 1885 m.) ir Jevdokijevos Aleksandrovos Belovų (gim. 1888 m.) šeimoje. Šeima buvo didelė – septyni vaikai, iš jų šešios seserys ir vienas brolis. Ji šeštas vaikas šeimoje. Visa šeima pasižymėjo ilgaamžiškumu, viena iš seserų mirė sulaukusi garbaus 101 metų amžiaus. Šiandien ji yra vienintelė gyva iš visų šeimos narių. Jos šeima turėjo didelį ūkį. Viską auginosi patys, nuo mažens buvo pratę daug dirbuotis.

Kai prasidėjo Antrasis pasaulinis karas, Verai buvo 14 metų. Karas jų tiesiogiai nepalietė, kadangi gyveno už 120 km. nuo Gorkio, kurį bombardavo, dėl strateginių objektų, tokių kaip automobilių gamykla, tačiau Vera pamena, kaip per mokyklos išleistuvių vakarą išėję į lauką, toli danguje išvydo tarsi liepsnas. Visi tada pamane, kad kažkur vyksta gaisras. Tik vėliau sužinojo, kad tuo metu bombardavo tą pačią Gorkio automobilių gamyklą. Beje, gamykla vėliau buvo atstatyta ir dirba iki šių dienų. Baigusi 10 klasių, ji ir dar trys mergaitės iš kaimo, gavo kvietimus į karo tarnybą. Ji pamena, kad atėjus į karo prievolės tarnybą, labai prastai jautėsi. Ją kamavo aukšta temperatūra dėl anginos. Darbuotojas, pabendravęs su Vera ir pamatęs jos būklę, išsiuntė į ligoninę pas gydytoją. Visą dieną, dėl didelės eilės praleidusi ligoninėje ir pagaliau patekusi pas gydytoją, gavo išrašą, kad šiuo metu dėl ligos, ji negalinti atlikti karinės tarnybos. Nors ir serganti, tačiau kaip pareiginga pilietė, po ilgos dienos ji visgi nusprendė nunešti išrašą. Atėjusi į karinės prievolės tarnybą ir nieko neradusi iš darbuotojų, visa išvargusi nuo aukštos temperatūros, prigulė koridoriuje ant sofos ir užmigo. Pabudo žadinama vyriškio. Ištiesusi išrašą iš gydytojos, buvo išsiųsta namo. Ir daugiau ten nebegrįžo. Pasveikusi, pasiėmė visus reikalingus dokumentus stojamiesiems į institutą ir iškart iškeliavo į Gorkį. Paklausus Veros, ką ji mananti apie susiklosčiusias aplinkybes dėl ligos, ar tai ją apsaugojo nuo karinės tarnybos, ji atsakė teigiamai. Anot jos, ji nežino,

kur būtų paskirta tarnauti ir ar būtų išlikusi gyva. Tai atsitiktinumas, sutapimas ar aukštesniųjų jėgų įsikišimas..?

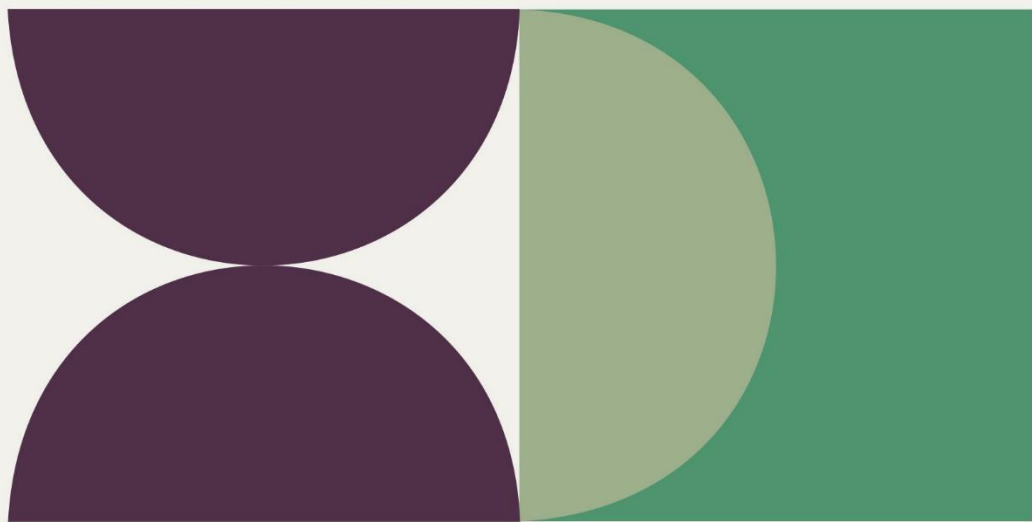
Jie pamilo mūsų kraštą ir miestą, kuris po nuolatinių kraustymųsi, pagaliau jiems tapo antraisiais namais. Anot Veros, čia jie sutiko daug nuostabių žmonių, išgyveno daug gražių akimirkų.

Taigi, 1948 m. baigusi Gorkio medicinos institutą ir įgijusi vaikų pediatriės specialybę, iškart buvo išsiųsta į karo nuniokotą Tulos apskritį, kurioje pradėjo dirbti mažame mediniame namelyje su pavadinimu – „Vaikų konsultacija“. Jame nebuvo jokios įrangos, išskyrus svarstyklės, vaikams pasverti. Ten Vera išdirbo apie aštuonis mėnesius. Per tą laiką ji susirašinėjo su vaikinu iš jos kaimo, kuris buvo kariškis. Atvykęs pas ją į Tulos apskritį, jie susituokė ir neilgai trukus išvyko į tolimus rytus, Primorsko kraštą, karininkų miestelį. Ten, gyvenimo sąlygos buvo labai sudėtingos - mediniai dviaukščiai namukai, visiškai jokių patogumų, artimiausias kaimas už aštuonių kilometrų ir jokio darbo. Po kažkurio laiko, dėl vyro tarnybos, jie persikraustė į Amursko apskritį. Ten Vera įsidarbino pagal specialybę ir pradėjo dirbti. Vyru, Michailui Vasiljevičiui Kuročkinui (gim. 1921 m.), dėl tarnybos teko išvykti į Vokietiją. Vykti kartu su vyru, tuomet galimybės nebuvo, tad ji, besilaukianti grįžo pas mamą į kaimą. 1953 m. gimė sūnus Anatolijus, o 1954 m. visi kartu išvyko į Vokietiją, kur gyvenimas taip pat nebuvo lengvas, ypatingai rusų tautybės žmonėms. Vera pamena, kaip kartą, grįžtant iš maisto prekių parduotuvės į karininkų miestelį namo, vokiečių vaikai stovintys kitapus gatvės, pradėjo į ją metyti akmenis, pagalius ir rusiškai keiksnoti. 1968 m. visa šeima persikraustė į Baltarusiją, Postavos miestą. Vera pamena, kaip jos vyras prieš pat išėjimą į pensiją, nusipirko motociklą su priekaba. Vieną dieną kartu su draugu nusprendė pasivažinėti. Apsivertė. Abu skubiai buvo išvežti į ligoninę. Veros vyro koja buvo visiškai sutraiškyta į šipulius. Atvykus į ligoninę, jai buvo pranešta, kad jos vyras ruošiamas

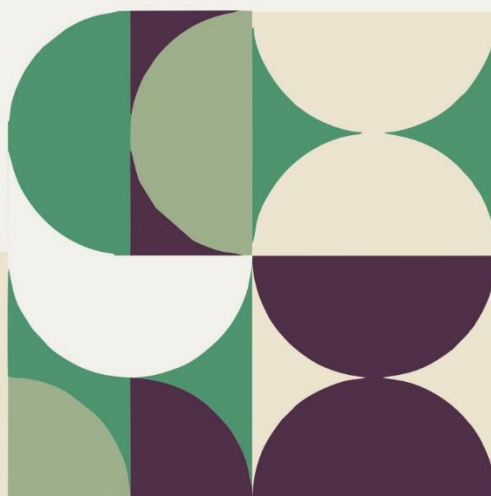
operacijai, kurios metu planuojama amputuoti sužalotą koją. Vera kategoriškai atsisakė šios operacijos, paprašius gydytojo leisti jos vyrui išbūti naktį ligoninėje, o pati tuo metu išskubėjo pas kariuomenės vadą, kur tuo metu tarnavo jos vyras. Vado įsakymu, Michailas skubos tvarka buvo išgabentas į Minsko hospisą. Po šešių valandų, juvelyriniam darbui prilygstančiai operacijai, kojos amputacijos pavyko išvengti. Po jos sekė dar ilgas ir sudėtingas gydymas, daugybė operacijų, skrydžiai su mažu lėktuvėliu į Minską aplankyti vyrą. Ir štai, trapios moters ryžtas, didvyriškumas, meilė, atsidavimas savo vyrui, suteikė galimybę toliau žengti gyvenimo keliu abejomis kojomis. Netrukus, Veros vyras išėjo į pensiją ir jiedu nusprendė kraustytis gyventi į Klaipėdą. Jie pamilo mūsų kraštą ir miestą, kuris po nuolatinių kraustymųsi, pagaliau jiems tapo antraisiais namais. Anot Veros, čia jie sutiko daug nuostabių žmonių, išgyveno daug gražių akimirkų. Neilgai trukus po atvykimo ji įsidarbino ligoninėje, po mėnesio perėjo dirbti vaikų pediatre į antrą polikliniką, vėliau į trečią. Savo darbą labai mylėjo, kiekvienas vaikas buvo kaip savas. Į pensiją išėjo 1983 m.

Jau gyvenant Klaipėdoje, Verai teko atlaikyti dar vieną išbandymą, kuomet jos vyras Michailas sumanė pagrybauti Šilutės rajone. Eidamas link geležinkelio, tolumoje pamatė besiartinantį traukinį. Pagalvojo, kad spės pereiti į kitą geležinkelio pusę.... Nespėjo. Traukinys jį nubloškė. Išgyveno. Vėl ligoninė, ilgas gydymas, reabilitacija... Nepaisant visų patirtų išgyvenimų ir išbandymų, jų santuoka truko laimingus 41 metus.

1989 metais Vera palaidojo mylimą vyrą, vėliau, vos 36-erių sulaukusią anūkę, 2013 m. vienintelį sūnų. Gyvas liko tik anūkas Maksimas, kuris su šeima jau daug metų gyvena ir dirba Maskvoje. Jis nepamiršta savo mylimos močiutės. Nors ir negali jos aplankyti, jie dažnai bendrauja telefonu. Nors Verai teko patirti daugybę sunkių išbandymų ir netekčių, žvelgiant į ją, kyla pagarbos ir žavėjimosi jausmas, kiek daug gali išgyventi ir padaryti moteris dėl didžiausios gyvenimo vertybės, savo šeimos.

Petronėlė
EITMANTIENĖ

Energija ir veiklumas atspindi ilgaamžiškumą

„Esu žemaitė nuo vaikystės”, taip teigia Centro paslaugų gavėja Petronėlė Eitmantienė, šiemet atšventusi nuostabų 90-ties metų jubiliejų.

Petronėlė gimė 1933 sausio 31 dieną, Telšių apskrityje, Maudžorų kaime, kuris dabar jau išnykęs, nes buvo prijungtas prie Minupių kaimo. Vaikystė buvo labai nelengva, kaip ir daugelio prieškario ir karo laikotarpio žmonių. Mokykla buvo toli, Minupiuose, todėl tėvai vežiodavo arkliais, tačiau prasidėjus karui, dėl saugumo, toliau mokytis nebeleido. Dėl šios priežasties Petronėlė galėjo baigti tik keletą klasių.

Anksti teko patirti našlaitės dalią, – kai buvo trylika metų, nuo ligos mirė mama. Petronėlė buvo vienturtė dukra. Kadangi reikėjo dirbti ūkio darbus, už kelių mėnesių tėvas parvedė pamotę. Būdama trylikametė prašė tėvo, kad neparvestų pamotės, pati žadėjo nudirbti visus ūkio darbus. Tėvas atsakė, kad per maža esanti Petronėlė sunkiems ūkio darbams. Nelinko širdis prie pamotės, būdama paauglė, išėjo tarnauti į šeimą, dirbo vaikų aukle. Tuos metus prisimena kaip labai neblogą savo gyvenimo tarpsnį.

Petronėlės mėgstama veikla – mezgimas, siuvimas, siuvinėjimas.

1950 metais gegužės 1 dieną viena, visam laikui, atvyko gyventi į Klaipėdą. Greitai pradėjo dirbti, įsitvirtino. Dirbo Klaipėdos Jūrininkų ligoninėje. Ten dirbo neilgai, po pusmečio pradėjo dirbti audinių fabrike „Gulbė“, šiame fabrike dirbo beveik penkis metus. Petronėlės veikumas ir energija veržėsi per kraštus, pasireiškė organizaciniai gabumai. Būdama dvidešimtmetė mergina šioje įmonėje suorganizavo ansamblių. Suderinus su administracija vadovauti buvo pakviestas, tada dar jaunas, choro dirigentas Arvydas Paltinas. Vėliau šis ansamblis peraugo į apie šimto žmonių mišrų chorą. Choristai Klaipėdos mieste varžėsi su kitų įmonių choralais, laimėjo pirmą vietą. Petronėlė už šią veiklą apdovanota garbės raštais ir padėkom.

Ilgametė Petronėlės darbovietė – spaustuvė „Rytas“. Čia darbavosi keturiasdešimt metų. Pradžioje knygrišyklos skyriuje, vėliau didžiąją darbinės veiklos dalį mašinisto pareigose. Per jos rankas ėjo įvairūs spaudiniai – vizitinės kortelės, garbės raštai, įmonių blankų tekstai. Dirbdama spaustuveje „Rytas“ dalyvaudavo įvairiose visuomeninėse veiklose. Kurį laiką buvo renkama profsąjungos pirmininke. Iš profsąjunginės veiklos prisimena labai įdomią patirtį, – viena iš profsąjungos funkcijų buvo auklėjamasis darbas su įmonės darbuotojų vaikais. Taip pat buvo renkama draugiško teismo pirmininke. Tekdavo priimti rimtus sprendimus prasikaltusių darbuotojų atžvilgiu, eidavo net į teismą, pas budintį teisėją pasikonsultuoti, kokį sprendimą priimti.

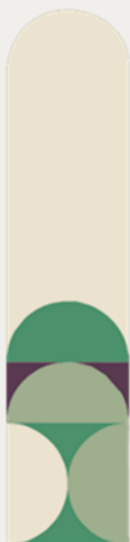
Turi daug to laikmečio apdovanojimų. Už gerą, sąžiningą darbą, visuomeninę veiklą, dirbant spaustuveje „Rytas“ buvo įrašyta į miesto garbės knygą, apdovanota padėkos diplomu už darbą su jaunimu. Įsimintiniausias apdovanojimas – nemokama šešiolikos dienų kelionė į Vokietiją. Vyko geriausi darbuotojai iš visos Lietuvos, tarp jų ir Petronėlė. Kai išėjo į užtarnautą poilsį, būdama 62 metų, pasinėrė į verslą. Ėmėsi individualios veiklos, siuvo užuolaidas, lovatieses, mezgė šalikus. Parduotuvėje „Saturnas“ buvo išsinuomojusi vietą prekybai.

Su vyru Viliumi augino du sūnus iki trylikos bendro gyvenimo metų. Toliau gyvenimas kartu nesusiklostė. Teko vienai užauginti ir išauklėti vaikus. Savo sūnams įskiepijo geras gyvenimo vertybes. Petronėlės

vaikai sukūrė puikias šeimas, visada aplanko savo mamą, rūpinasi ja. Švenčių proga niekada nepamiršta ir pradžiugina gėlėmis.

Klaipėdos socialinės paramos centro organizuota paslaugų gavėjų rankdarbių paroda "Įprasminti prisilietimai".

Ir dabar Petronėlė nesėdi sudėjusi rankų, paslaugu gavėja augina gėles, daržoves balkone. Mezga įvairius mezginius. Marčios yra apdovanotos jos megztais megztiniais, kiti šeimos nariai – kojiniųėmis.

Siuvinėja paveikslus, su savo siuvinėtais paveikslais dalyvavo Centro organizuotoje parodoje „[prasminti prisilietimai]“. Esant reikalui su siuvimo mašina „paremontuoja“ drabužius. Visada gausiai lankoma vaikų, anūkų, proanūkių mėgsta pavaišinti savo pačios virtais cepelinais, kurių pagamina apie keturiasdešimt, ir kitais patiekalais.

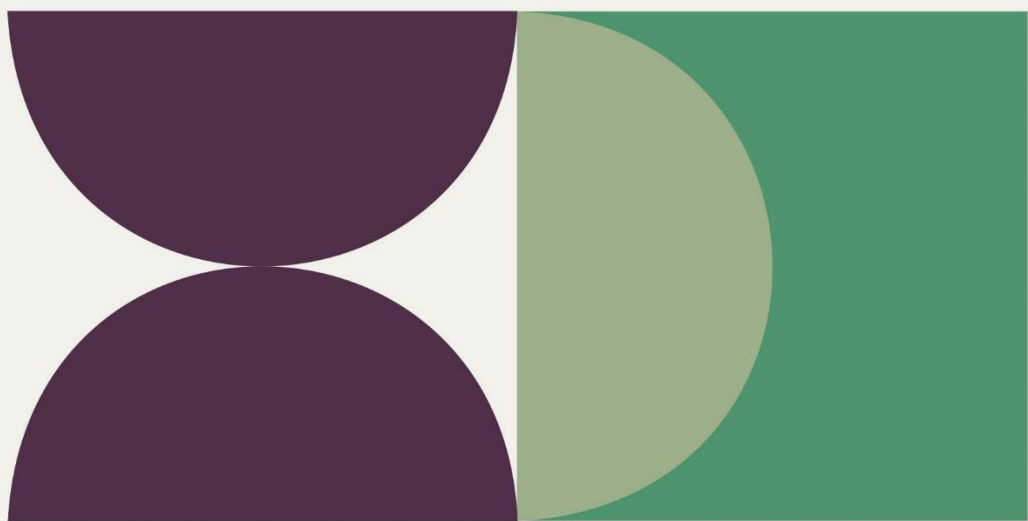
Petronėlės
devyniasdešimties
metų jubiliejaus
progos šventė

Devyniasdešimtasis gimtadienis, padedant artimiesiems, buvo suorganizuotas labai gražioje, iškilmingoje aplinkoje. Šventė paliko gražius prisiminimus.

Tai štai tokia mūsų Centro paslaugų gavėjos Petronėlės Eitmantienės paprasta, bet ne prasta gyvenimo istorija.

Parengė:

individualios priežiūros darbuotoja
Laima Ragainienė ir vyr. socialinė
darbuotoja Guoda Lukauskienė

Julija
GUBAIDULINA

Nepalaužta skaudžių gyvenimo smūgių

Gyvenimas lyg linksmieji kalneliai, gausūs pakilimų ir staigių nusileidimų, ir dažniausiai net nelinksmi. Galbūt mes šiems nusileidimams nesame pasiruošę, nesijaučiame saugūs ir užtikrinti, bet jų nepasirinksi ir jiems nepasiruoši. Taip savo gyvenimą apibudina viena iš Socialinės paramos centro paslaugų gavėjų Julija Gubaidulina.

Moteris iš savo vaikystės mažai ką prisimena. Biologinių savo tėvų nepažinojo, vos gimusi buvo atiduota į Vaikų globos namus. Dar kūdikystėje ją įvaikino puikūs žmonės, kurie savo vaikų neturėjo. Moteris pamena, kad jos vaikystė buvo laiminga, nors laikotarpis buvo sunkus, ji buvo viskuo aprūpinta, mylima, reikalinga.

Su pirmuoju vyru Aleksandru moteris susipažino Jūreivystės mokyklos šokiuose, kai jai buvo 18 metų. Moteris teigia, kad abu buvę jauni, įsimylėję, todėl labai greitai pradėjo bendrą gyvenimą. Susituokus, pora apsigyveno pas J. Gubaidulinos tėvus. Pirmasis poros vaikelis gimė negyvas. Moteris sunkiai išgyveno netektį, bet po poros metų sutuoktiniams gimė sveika ir graži mergaitė Viktorija. Pasak pašnekovės, sutuoktinis nebuvo sukurtas šeimai, jis mėgo laisvę, draugus, o labiausiai už viską moteris, todėl po santuokoje išgyventų 5 metų moteris su vyru išsiskyrė. Šį laikotarpį moteris prisimena be didelių nuoskaudų ar skaudžių prisiminimų, ji džiaugiasi, kad iš viso santuokinio gyvenimo jai liko dukra, kuri jai buvo didžiulis turtas.

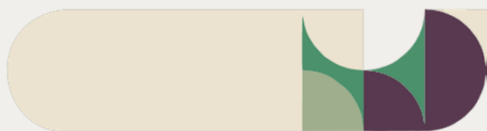
Tada prasidėjo ilgos ir sudėtingos kūdikio sveikatos sutrikimo paieškos. Lietuvoje moteris, aplankiusi gausybę gydytojų, specialistų, negavo atsakymų. Liga nebuvo nustatyta.

Moteris baigė sekretorės – mašinistės mokymus ir dirbo sekretore apie 2 metus. Gimus dukrai moteris nebegalėjo dirbti, augino mergaitę. Moters teigimu, net ir po skyrybų, nors dukra buvo dar maža, nebuvo

labai sunku išgyventi, nes jos gyveno pas moters tėvus, kurie padėjo kuom galėjo, rūpinosi ne tik finansiniais ištekliais, bet ir dovanojo meilę ir rūpestį. Paaugus dukrai moteris pradėjo dirbti mokyklos valgykloje. Moteriai darbas sekėsi, nors ir buvo sunkus fiziškai.

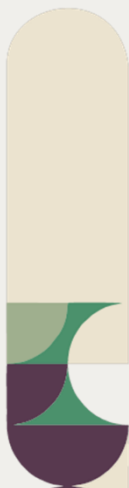
Pirmoji santuoka

Praėjus keletui metų, moteris sutiko antrąjį savo vyrą, su kuriuo susituokė būdama 32 m. Vyras dirbo jūroje, todėl moteris tikėjosi geresnio gyvenimo, išsikraustė iš tėvų namų, persikėlė į butą senamiestyje ir tikėjosi sukurti šeimą. Vyriškis mėgdavo vartoti alkoholį, bet santykių pradžioje moteris nematė tame problemos, jos teigimu, visi aplink vartojo. Bet šis vyro įprotis tapo labai didelė problema, kai visi šeimos finansai buvo vyro skiriami alkoholiui. Santuokoje pragyvenus 5 metus sutuoktiniams gimė sūnus Ramis.

Julija ir antrasis sutuoktinis

J. Gubaidulinos teigimu, gimdymas buvo komplikuotas, ne viskas sklandžiai pavyko ir kai berniukui buvo 8 mėn. moteris pastebėjo, kad vaikas negeba atlikti tam tikrų veiksmų, kuriuos jo amžiaus vaikai jau geba atlikti. Pasak moters, tada prasidėjo ilgos ir sudėtingos kūdikio sveikatos sutrikimo paieškos. Lietuvoje moteris, aplankiusi gausybę gydytojų, specialistų, negavo atsakymų. Liga nebuvo nustatyta. Moteris su ligos paieškomis nukeliavo į Kaliningradą, kur sūnui nustatė serebralinį paralyžių ir kitus psichinius sutrikimus.

Šiuo sunkiu laikotarpiu moteriai padėjo nepalūžti tėvai, nes sutuoktinis nebedirbo, už skolas prarado šeimos būstą, jį iškeitė į bendrabučio kambarį. Moters teigimu, ji namuose neturėjo jokių patogumų, nors augino neįgalų vaiką, vyras pajamų į namus neparnešdavo, didžiąją laiko dalį bastydavosi gatvėje, pas draugus, vartodavo alkoholį. Moteris su vyru išsiskyrė. Kalbėdama apie šį laikotarpį moteris skaudžiai prisimena įvykius, pyksta ant buvusio vyro, laiko didžiulę nuoskaudą ant gydytojų, gyvenimo, dėl sūnaus negalios.

J. Gubaidulina į darbą grįžti nebegalėjo, augino sūnų iki 28 m., kol pati galėjo juo rūpintis, kol turėjo tam pakankamai sveikatos. Jau 7 m. moters sūnus gyvena Lietuvos sutrikusio intelekto žmonių globos bendrijoje „Klaipėdos viltis“. Moteris patenkinta, kad yra tokia organizacija, kuri gali jos sūnumi pasirūpinti, bet jaučia didžiulę kaltę, kad nebegali to padaryti pati. Apie tai kalbėdama moteris susijaudina, graudinasi, verkia. Pasak moters, ji dažnai aplanko sūnų, atveža jam mėgstamų produktų, perka rūbus.

Pasak moters, labai gaila, bet jos gyvenimo negandos persiduoda ir dukrai, kuri gyvena Šilutėje. Moters dukra neteko 9 metų dukters, ji nuskendo. Jos pirma santuoka iširo, šiuo metu dukra sukūrusi kitą šeimą, turi du vaikus. Pašnekovė pasidžiaugė, kad jos su dukra labai gerai sutaria, yra labai artimos, dažnai susisiekia telefonu, anūkai sveiki, gerai mokosi.

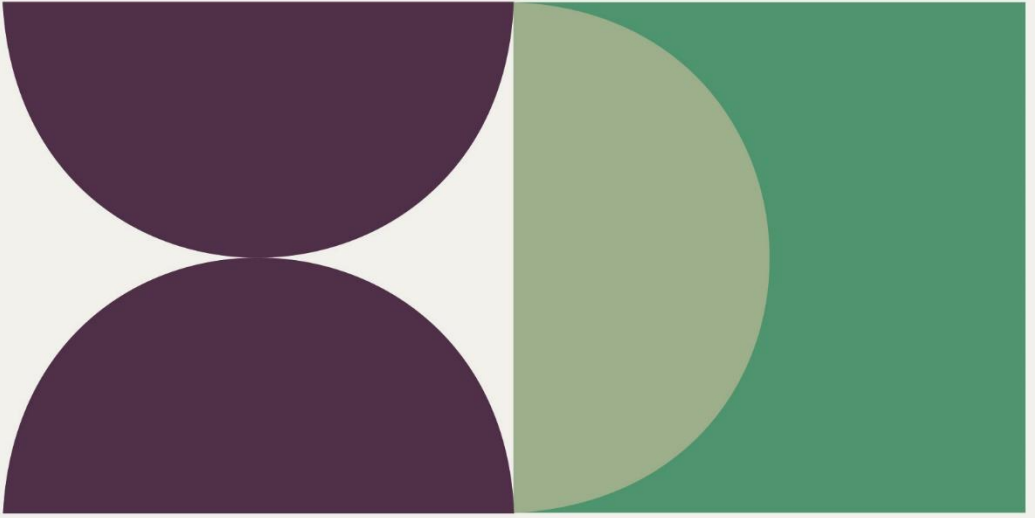
Nors moters gyvenimas buvo labai sudėtingas, moteris neliūdi, kalba optimistiškai, nesijaučia vieniša, nes turi gražuolę augintinę katę, kuri

praskaidrina dienas. Moteris džiaugiasi, kad dabar gyvenimas ir jai, ir jos vaikams nusistovėjęs, ir galbūt daugiau sudėtingų iššūkių jau nepasiųs.

Parengė:

vyr. socialinė darbuotoja L. Šalpytė,
individualios priežiūros darbuotoja
V. Stonienė

Tremties prisiminimai vaiko akimis

Socialinės paramos cento paslaugų gavėja Rūta Inkėnaitė su Centro bendruomene dalijasi savo gyvenimo istorija.

Rūta gimė Šiaulių mieste. Būdama trijų metų amžiaus su šeima išvyko į

Biržų apskritį Dreiviškių kaimą. Šeimoje – trys seserys. Rūta buvo pirmas vaikas. Tėvas buvo žemdirbys, mama – namų šeimininkė. Rūta lankė Latvelių pradinę mokyklą. Pėsčiomis ėjo 2 kilometrus iki mokyklos. Kaimynai žiemą kai veždavo malkas su rogėmis ir Rūtą nuveždavo. Labai smagi tada būdavo kelionė su rogėmis. Rūta pradėjo skaityti nuo 5 metų. Skaitydavo vaikiškas Prano Mašiotų knygeles. Į mokyklą padėjo eiti 8 metų. Mokytojas patikrino

skaitymą ir iškart užrašė Rūtą į 3 klasę. Su kaimynų vaikais ir su sesėmis žaisdavo įvairius žaidimus (slėpynes, gaudynes ir kitus), vasarą eidavo maudytis į Gervės upelį už 2 km, žiemą išpjaudami sniego gabalus statydavo sniego namus. Kai stipriai pašaldavo, su rogėmis nuo kalno čiuoždavo. Dar teta buvo atidavusi pačiūžas, tai ir su jomis čiuoždavo. Tėvai turėjo 3 karves, kiaulių, vištų, žąsų, ančių. Reikėdavo ganyti paukščius. Vieną kartą Rūta pamatė kaip krūmuose antis išperėjo ančiukus ir parsivedė į kiemą. Tėvai taip pat turėjo didelį sodą. Tai Rūta nuo mažens ten dirbo – skynė serbentus, agrastus, obuolius, nuo 6 metų ravėjo daržus. Taip pat kiaulėms reikėdavo prirauti žolių. Kartu gyveno ir močiutė, kuri Rūtą išmokė megzti ir siūti.

Dažnai stodavo, nes kareiviai nuolat tikrindavo. Važiuodami rašydavo laiškus, bet kareiviai lauke juos išmesdavo į purvą ir sutrypdavo....

Rūtos tėtis buvo Lietuvos baptistų sąjungos vyskupas, mokėsi net Amerikoje. Viename namo gale gyveno visa šeima, kitame buvo salė, kur vykdavo pamaldos. Rinkdavosi visi kaimynai ir iš kitur atvažiuodavo. 1951 m. visą šeimą ištrėmė į Sibirą. Iki ten 3 savaites važiavo gyvuliniame vagonė. Dažnai stodavo, nes kareiviai nuolat tikrindavo. Važiuodami rašydavo laiškus, bet kareiviai lauke juos išmesdavo į purvą ir sutrypdavo... Nuvažiavus jau buvo šalta, lapkričio mėnuo. Visa šeima vieną naktį praleido lauke, nes barakuose nebuvo vietos.

Tėtis dirbo už 40 kilometrų, kirto mišką. Mamai irgi liepė važiuoti dirbti į mišką. Nuo didelio šalčio mama labai susirgo ir būdama 53 metų jau nebevaikščiojo. Su kaimynais sugyveno darniai, visi buvo labai draugiški. Tik labai

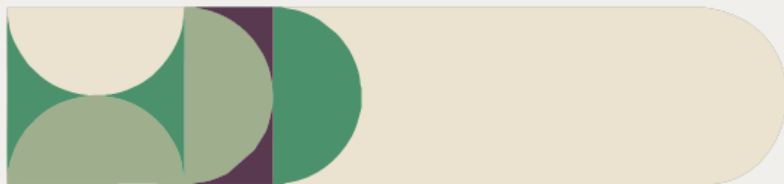
bijojo vieno kaimyno, kuris naktimis šaukdavo „Pirmyn!“. Jis grįžo iš karo, kur buvo gyvas užkastas po žeme, bet išgyveno.

Nuo 1955 m. iki 1960 m. Rūta mokėsi Tomsko politechnikos institute statybinių medžiagų fakultete.

1958 metais tėvai norėjo grįžti į Lietuvą, bet jų neįleido. Todėl gyveno Latvijoje, Liepojoje. Tėtis ir ten dirbo su mediena. Kai išėjo į pensiją, Liepojoje dirbo pastoriumi, baigė Rygos seminariją.

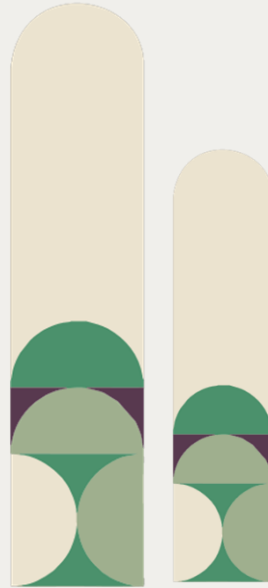
1960 m. Rūta grįžo į Lietuvą. Radviliškyje gavo darbą stiklo fabrike laboratorijos viršininke. Po to dirbo Rygos porceliano fabrike pamainos meistre. Tuo metu dažnai lankė tėvus Liepojoje.

1978 m. visa šeima grįžo į Lietuvą. Klaipėdoje nusipirko namą, kur Rūta gyvena iki šiol.

Jūratę aš vadinu Mano Jūratė. Visi žino kas ji tokia. Labai pareiginga ir sąžininga.

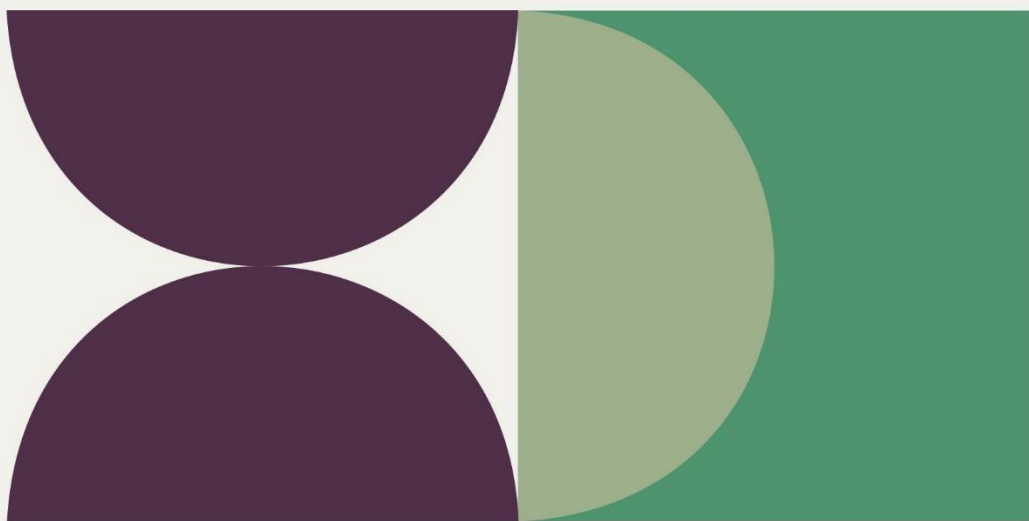

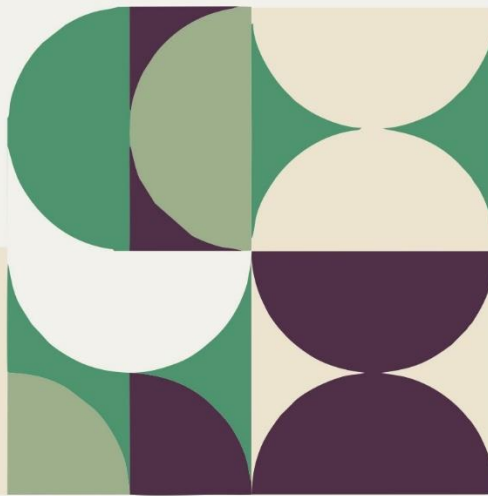
Nuo 2020 m. Rūta Inkėnaitė yra Centro paslaugų gavėja, visada gražiai atsiliepia apie darbuotojus ir yra labai dėkinga už pagalbą. Apie individualios priežiūros darbuotoją, kuri teikia pagalbą į namus Rūta Inkėnaitė sako: „Jūratę aš vadinu mano Jūratė. Visi žino kas ji tokia. Labai pareiginga ir sąžininga. Visada galiu ja pasikliauti, kad padarys tai, ko prašau. Esu labai dėkinga už gerus patarimus ir pagalbą“.

Parengė:

vyr. socialinė darbuotoja Karina
Cerkaitienė, individualios priežiūros
darbuotoja J. Šijkovskaja

Albina
LAURECKIENĖ

Patriotiškumo atspindys praeities atsiminimuose

Socialinės paramos centro paslaugų gavėja Albina Laureckienė dalinasi savo gyvenimo istorija.

Albina Petrošiūtė - Laureckienė gimė 1934-01-05, Telšių apskrityje, Varnių valsčius, Šaukštelių km. Augo ūkininkų Feklės ir Stanislovo Petrošių šeimoje. Buvo 8 vaikai – 6 seserys ir 2 broliai. Mokytis pradėjo Pavandenio pradinėje mokykloje. Mama mokėjo rusų, lenkų, vokiečių kalbas. Kadangi mama mokėjo kelias kalbas, kaimynai ateidavo dažnai pasišnekučiuoti, pasikalbėti, pasėdėti. Ir kai Albina kartu su sesute Stasele, būdamos mažos įeidavo į tą kambarį kur susirinkę kaimynai, būdavo paklausia mergaitės kas jūs, o šios atsakydavo:

Kas tu esi? – Lietuvaitė.

Koks tas ženklas? – baltas Vytis.

Kur gimei? – Lietuvoj.

Kur užaugai ? – Lietuvoje.

Arba padeklamuodavo:

Atnešė Vytukas daug smėlio pripylė,

Ir pastatė gražią Gedimino pilį.

Įkalė baslelį, trispalvę iškėlė,

Supa ją vėjelis, mirga vėliavėlė.

Albina Laureckienė ir jos tėvelis Stanislovas

Albina Laureckienė su seserimis
(A. Laureckienė viduryje)

Albina Laureckienė su seserimi

Karo metais Albina įsidarbino saldainių parduotuvėje pardavėja, o jos sesuo Staselė dirbo saldainių fabrike. Merginos dažnai kalbėdavo apie karo padėtį Lietuvoje. 1950 m. gegužės 1 d. Albina atvažiavusi aplankyti sergančios mamos paprašė, kad išsiuvinėtų Vyčio ženklą. Kadangi medžiagų tais laikais nebuvo, tai Albinos mama paėmė baltą maišą, nudažė raudona spalva ir išsiuvinėjo Vyčio ženklą. Albina labai dėkojo savo mamai už išpildytą jos svajonę, nes Albina labai mylėjo savo šalį Lietuvą, buvo tikra patriotė. Po karo, Albina persikėlė gyventi į Šilutės rajoną, Juknaičius, o mokėsi Šilutėje, baigė 8 klases.

Albinos brolis – Vaclovas

Albinos sesuo – Staselė

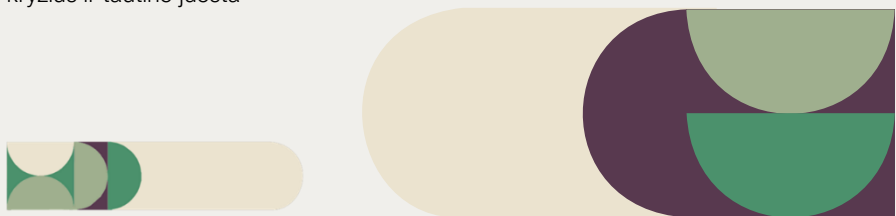
Sovietų laikais šeima nebuvo nei komjaunuoliais nei pionieriais. Dirbo įvairius darbus. Vengė raudonos spalvos drabužių. Vėliau, Albina

įsidarbino pieno supirkimo punkte. Dirbo neilgai. Po mamytės mirties Albina įsidarbino Rusnės parduotuvėje – pardavėja. Būdamą 20 metų ištekėjo. Albinos vyras nebuvo tarnavęs armijoje, tad išėjo tarnauti.

1954 metais šeima atvažiavo gyventi į Klaipėdą. Po 3 metų, Albina su vyru susilaukė dukrų - Danguolės ir Vilijos. Gyvenimas nebuvo „saldus“. Išgyvenusi 16 metų šeima iširo. Albina išsiskyrė su savo vyru, nes vyras buvo neištikimas. Klaipėdoje Albina liko viena su dviem dukromis, įsidarbino saldinių parduotuvėje pardavėja. Praėjus 10 metų, Albiną parklupdė sunki liga ir ji nebegalėjo dirbti.

Albinos mamos išsiuvinėtas Lietuviškas simbolis – Vytis, šalia – Lietuvos simbolis – Vytis kryžius ir tautinė juosta

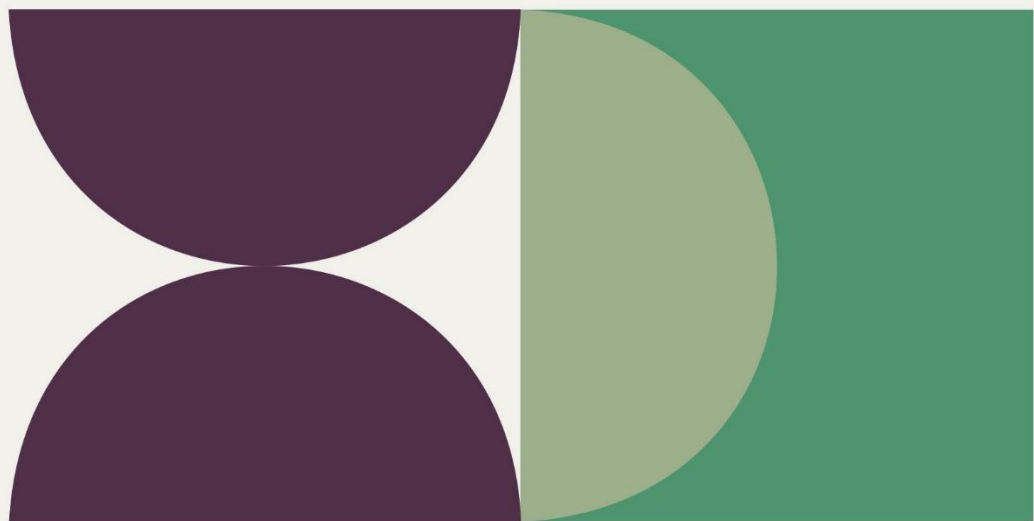
Kartą, Albina, grįždama namo stabelėjo autobusų stotelėje pažiūrėti, kada važiuos autobusas norima kryptimi. Netikėtai pribėgo jaunas vyriškis, prie grafiko, kuriame buvo nurodytas laikas, kada atvyksta autobusas. Vyriškis, rankoje laikė 5 litrų talpą su degiu skysčiu, kuriuo

apipylė grafiką ir padegė. Suliepsnojus skysčiui, Albiną nuplieskė liepsna, nudegino kojas ir dalį kūno. Tada greitai Albiną išvežė į ligoninę. Po to buvo perkelta į Kauno klinikas, nudegimų centrą.

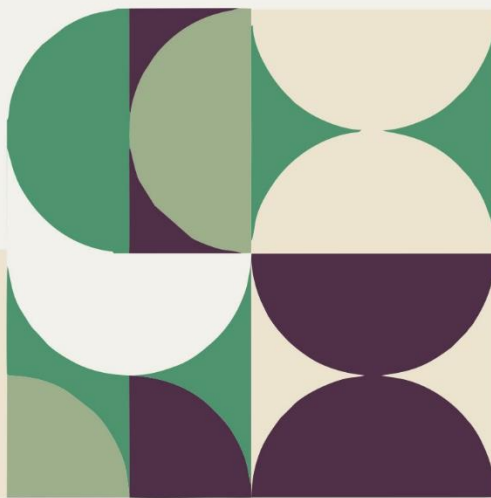
Šiandien, Albina, sunkiai sirgdama gauna pagalbą į namus. Albina labai dėkinga mūsų Centrai už teikiamą pagalbą.

Parengė:

vyr. socialinė darbuotoja Viktorija
Riškutė ir individualios priežiūros
darbuotoja Nijolė Matevičienė

Aldona Stasė
KLANIENĒ

Tremtį nugalėjo optimizmas ir dvasios stiprybė

Aldona Stasė Klanienė gimė 1946 m. kovo 10 d. Šilutės raj. Ildbrasčio kaime. Nei vienas krikšto metu duotas vardas mergaitei taip ir neprigijo, nes mama ją kviesdavo – Vidute. Taip ir liko – dokumentuose – Aldona Stasė, o gyvenime – Vida. Kai mergaitei buvo 5 m. ją su mama, 11 mėn. broliuku Vytuku ir seneliais išvežė į Krasnojarsko kraštą, Ačensko raj. Kadangi senelis Slomsargis buvo pasiturintis, turėjo du namus, žemės, tai tremtyje teko išbūti apie dešimt metų.

Maždaug trijų, keturių metų Vidutė su savo mamyte, Lietuvoje

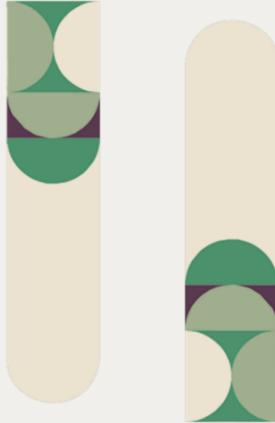
Nuvežtus į tremtį apgyvendino negyvenamame name, kurio šeiminkai taip pat buvo ištremti. Iš pradžių atvykėliai miegodavo tiesiog ant šiaudų, jokių lovų ir baldų nebuvo. Su maistu taip pat buvo sunku. Kaime, kuriame apsigyveno buvo žydų kilmės gydytojas, kuris išgelbėdavo vaikus nuo visiško išsekimo. Vidutę ir jos mažesnįjį broliuką, paguldė į vaikų ligoninę, kad atgautų jėgas. Ten nors pavalgyti reguliariai gaudavo. Vėliau, kai mama su močiute prasigyveno įsigijo ožką, iš kurios ir maitindavosi.

Kadangi Vidos tėvelis jau buvo miręs, mama būdama tremtyje susipažino ir ištekėjo už Antano. Taip Vidos gyvenime atsirado patėvis, su kuriuo nelabai rasdavo bendrą kalbą.

Mirus Stalinui 1953 m., kas turėjo pinigų galėjo grįžti į Lietuvą, tačiau Vidos šeimai tas grįžimas truputį nusikėlė, kol šeima atrado galimybę išvykti. Rusijoje baigusi 5 klases, grįžusi į Lietuvą mergaitė pradėjo mokytis jau šeštoje klasėje.

Su drauge Vanda, 1964 m.

Vida, 1966 m. Klaipėda

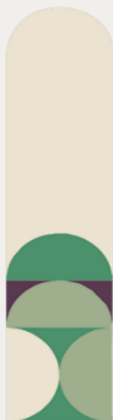
Grįžusi į Lietuvą šeima apsigyveno Karklėje, kur gyvenimas po truputį įsibėgėjo ir grįžo į senas vėžes. Vida baigė Bruzdailinų septynmetę mokyklą, o po to mokslus tęsė Palangoje. Kad nevažinėti, gyveno bendrabutyje ir namo grįždavo tik savaitgaliais. Norėdama įgyti daugiau žinių, kaip išgyventi esant kritinėms situacijoms mergina pasirinko medikės kelią. 1966 m. baigė Klaipėdos medicinos mokyklą ir įgijo felčerio-akušerio specialybę. Po mokslų jauna specialistė grįžo dirbti į Karklę ir dirbo su savo krašto žmonėmis. Jos žinioje buvo net penki kaimai: Bruzdeiliniai, Kalotė, Plytinė, Kukuliškiai ir Bendikai. Skubėdama į iškvietimus, suteikdavo pagalbą, dalinosi savo žiniomis. Žmonės Vidą mėgo ir mylėjo, nes ji buvo geros širdies, jautri, supratinga. Šiame darbe ji išdirbo 12 metų.

Besidarbuodama Karklėje, šokių sukūryje, vakaronės metu, Vida susipažino su savo būsimu vyru – Vytautu Klaniumi. Užsimezgusi draugystė nuvedė iki santuokos rūmų. Jauna šeima apsigyveno 1,5

kambario bute, Kalotėje, kur susilaukė pirmosios naujagimės Vitalijos (1971 m.), o dar po trejų metų gimė ir antra dukra Ineta (1974 m.).

Vedybinio gyvenimo pradžia

Su vyru Vytautu ir abiem savo dukromis, 1985 m. Krymas

Vėliau gyvenimo aplinkybės susiklostė taip, kad Vida išėjo dirbti į blaivyklą. Kadangi darbas būdavo pamaininis galėjo ir mažą ūkelį prisižiūrėti. Laikė dvi melžiamas karvutes, augino veršelių, paršiuką. Taip pat ir daržovių prisiauginavo.

Šeimyninis gyvenimas nebuvo lengvas, nes vyras buvo mėgėjas išgerti, o tada darydavosi agresyvus. Todėl Vida pasiūlė vyrui išsiskirti, neva tuomet bus galimybė gauti didesnę kooperatinę butą. Tais laikais daugelis taip darydavo. Aišku po tokių, fiktyvių skyrybų, moteris antrą kartą į tą pačią upę nebebrido ir galutinai nutraukė santykius su sutuoktiniu. Su dukromis galėjo gyventi 3 kambarių bute ir džiaugtis daug ramesniu ir saugesniu gyvenimu.

Nuvežtus į tremtį apgyvendino negyvenamame name, kurio šeiminkai taip pat buvo ištremti. Iš pradžių atvykėliai miegodavo tiesiog ant šiaudų, jokių lovų ir baldų nebuvo.

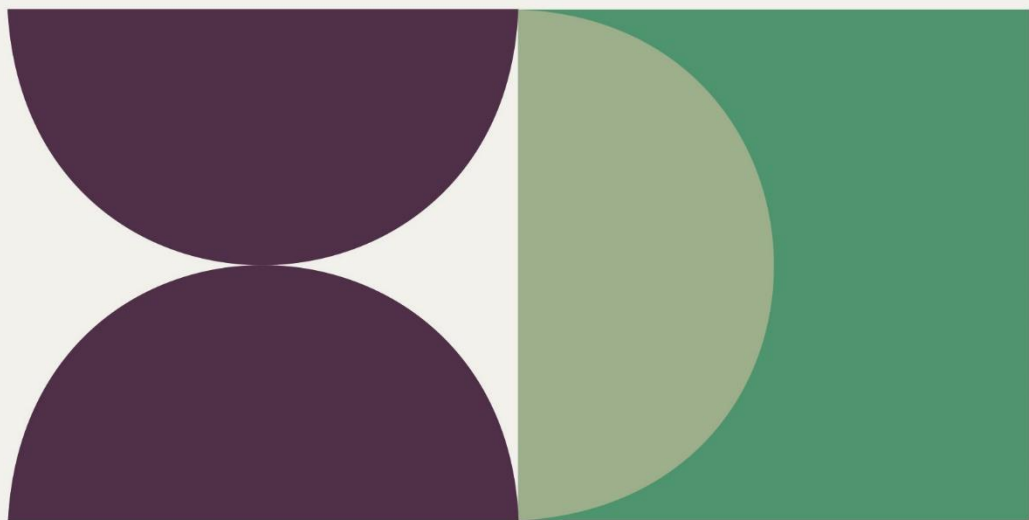

Vida nekartą lankėsi Birštono sanatorijoje, 1978 m.

Šiandien Vida džiaugiasi dviem užaugintomis dukromis, didžiuojasi trimis jau suaugusiomis anūkėmis ir dviem proanūkiams. Didžiausias džiaugsmas, kai aplanko anūkelės, kurios, kaip ir močiutė pasirinko medikės kelią ir tarnavimą žmonėms. Ir kaskart su nekantrumu laukia mažojo proanūkėlio Domuko, kuris tik pradeda savo gyvenimo kelią. Džiugu, kai artimuosius sieja toks tamprus ir šiltas ryšys.

Parengė:

vyr. socialinė darbuotoja R. Smilgevičienė,
individualios priežiūros darbuotoja
R. Zabitiene

Gyvenimas yra puikus jeigu jį priimi atvira širdimi

Žmogus – lyg gera knyga su įspūdingu turiniu. Sakau „gera“, nes knygu būna visokių, o sudėtingą gyvenimo kelią nuėjęs žmogus visada įdomus ir vertingas. Savo gyvenimo knygos puslapius Socialinės paramos centro bendruomenei sutiko atversti mūsų bendruomenės narė Jevdokija.

Pasakojimą moteris pradeda nuo vardo istorijos: „Buvau Prankevičiūtė Aldona Marytė“. O į mokyklą išėjau jau kaip Jevdokija Petrovna Baranova. Buvo pakeistas ne tik vardas ir pavardė, bet ir gimimo data. „Nemėgstu aš to vardo, bet gyvenu su juo. „Vardas žmogaus negadina“ – sako Jevdokija. Iki penkerių metų Aldona Marytė nežinojo nei vieno rusiško žodžio. O pase ji – rusė, nors neturi nė lašo rusiško kraujo!

Mergaitės tautybę pakeisti buvo naudinga mamos vyrui rusui. O vėliau susigražinti savo tikrąjį vardą ir tautybę buvo neįmanoma – to nesiėmė pareigūnai net Lietuvai atgavus laisvę.

Mergaitės gyvenimą skausmingai pakreipė patėvis. „Tai buvo ne žmogus, o tikras gyvulus“, – taip Jevdokija apibūdina asmenį, kurį iki 17-kos metų laikė savo tėvu. Jis nuolatos girtuokliavo: pragerdavo ne tik savo, bet ir žmonos uždirbtus pinigus. Girtuoklystės lydėdavo smurtas ir skurdas. „Dvi sulūžusios lovos, apdaužytas stalas ir kėdė – tai visas šeimos turtas“ – prisimena moteris. „Mama švarą namuose dar kažkaip palaikė, bet nebuvo mokykloje prasčiau aprengeto vaiko už mane“ – liūdnai prisimena Jevdokija.

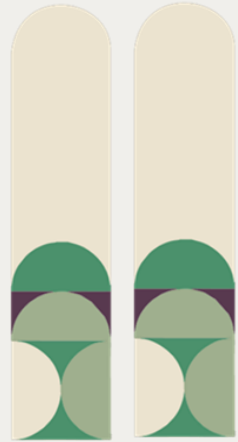
Sulaukusi 13-os, Jevdokija pabėgo iš namų ir daugiau ten niekada nebegrįžo. Glaudėsi rūsiose, landynėse, pas drauges, net vagių gaujoje.

Nepaisant sudėtingo gyvenimo namuose, Jevdokija mokėsi gerai. Sako, net pati dabar nesuvokia, kaip tokiomis sąlygomis gyvendama sugebėjo pavyzdingai mokytis. Moteris prisimena, kad mokykloje buvo ne tik gera mokinė, bet ir nebloga išdaigininkė: su pagauta pele išgąsdino mokytoją, užrėmė duris šluota neįtikusiam pedagogui. Bet buvo mokykloje žmogus, kurį Jevdokija iki šiol prisimena – tai pirmoji mokytoja Vera Pavlovna. „Ji buvo griežta, bet visiems teisinga. Apsaugojo mane nuo bendramokslų patyčių. Ir mane mylėjo – tiesiog tai jaučiau“. – pasakojo Jevdokija.

Sulaukusi 13-os, Jevdokija pabėgo iš namų ir daugiau ten niekada nebegrižo. Glaudėsi rūsiuose, landynėse, pas drauges, net vagių gaujoje. Kadangi nenorėjo paklusti gaujos vadeivos reikalavimams kartu vagiliauti, patirdavo jo smurtą, grąšinimus. 7-tą klasę Jevdokija baigė tik rūpestingų mokytojų dėka: dvi pedagogės leido jai pusmetį gyventi savo namuose, kad ji galėtų įgyti bent pagrindinį išsilavinimą. Šešiolikmetė

Jevdokija įsidarbino vaikiškos avalynės fabrike ir pagaliau pradėjo gyventi savarankiškai.

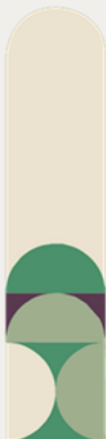
Būdama 23-erį Kulautuvoje Jevdokija susipažino su savo būsimuoju vyru. Tai buvo be galo geras, ramus žmogus: negeriantis, pikto žodžio nepasakęs, mylėjęs ją ir vaikus. Sukūrusi šeimą Jevdokija pakeitė savo gyvenimą: persikėlė gyventi į Palangą, baigė mokslus – tapo medicinos seserimi. Po kelerių metų šeima susilaukė dviejų vaikų. Rūpinimasis vaikais padėjo moteriai dorotis su patėvio palikta psichologine trauma. Jevdokija prisipažįsta, kad šie išgyvenimai neleido jai būti gera žmona savo vyrui ir šeima iširo. Po skyrybų Jevdokija su sūnumi persikėlė gyventi į Kauną.

Moters sveikatą palaužė Covid-19 infekcija. „Aš jau nieko nebegaliu. Kol išvalau kambario grindis, tris kartus prisėdu“ – guodžiasi Jevdokija. Dėl susilpnėjusios sveikatos ji buvo priversta kreiptis į Socialinės paramos centrą pagalbos.

Paslaugų gavėja Jevdokija negaili gražių žodžių jai padedančiai darbuotojai: „Gana – puiki moteris, padaro viską, ko aš paprašau. Ir pakalbėti su ja galima apie viską.“

Paklausta ar nepalaužė jos gyvenimo išbandymai, Jevdokija atsako, kad visada privalai žinoti, koks žmogus nori ir turi būti, ir koks turi išlikti, kad ir kas nutiktų. Patyrusi gyvenime daug blogio, Jevdokija pasirinko būti geru žmogumi: niekam blogo nepadariusi, neturinti priešų. Todėl ir

draugų jai nestinga. Puikiai sutaria su kaimynais, niekada neatsisako padėti.

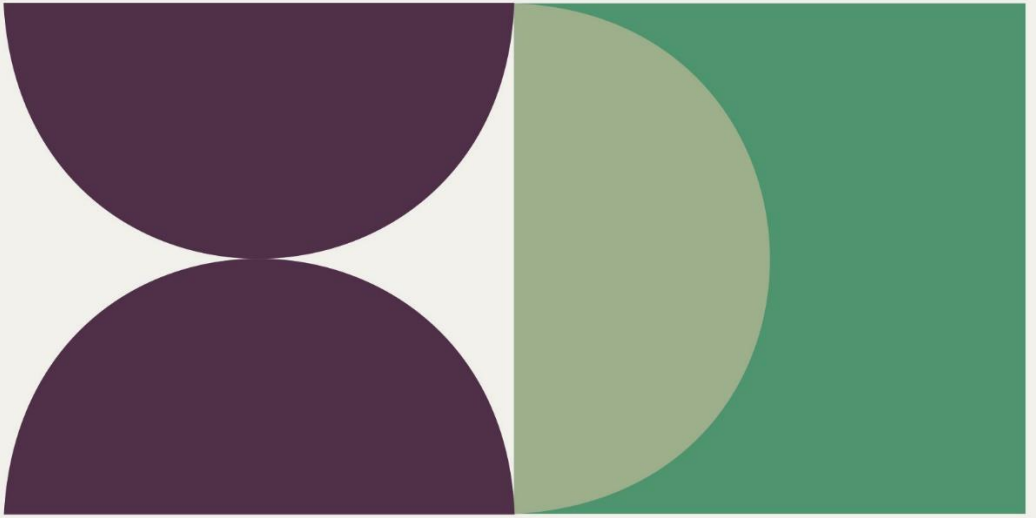

Centro bendruomenei ponė Aldona Marytė (Jevdokija) linki stiprybės visada ieškoti savyje ir niekada nieko nekaltinti.

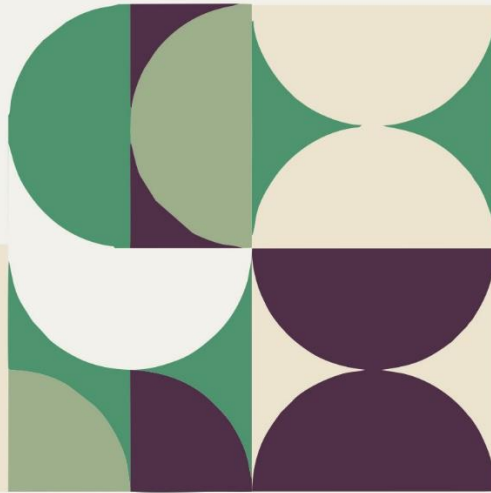
Parengė:

vyr. socialinė darbuotoja Vaida
Ketlerienė, individualios priežiūros
darbuotoja Gana Sidorova

Vera
KUROCHKINA

Nepalaužiama Trapios Moters stiprybė

Vera Kuročkina, gimė 1925 metų rugsėjo 13 dieną, Gorkio apskrityje, Krasnokutsko raj., Kašnikų kaime, Fiodoro Matvejičiaus (gim. 1885 m.) ir Jevdokijevos Aleksandrovos Belovų (gim. 1888 m.) šeimoje. Šeima buvo didelė – septyni vaikai, iš jų šešios seserys ir vienas brolis. Ji šeštas vaikas šeimoje. Visa šeima pasižymėjo ilgaamžiškumu, viena iš seserų mirė sulaukusi garbaus 101 metų amžiaus. Šiandien ji yra vienintelė gyva iš visų šeimos narių. Jos šeima turėjo didelį ūkį. Viską auginosi patys, nuo mažens buvo pratę daug dirbuotis.

Kai prasidėjo Antrasis pasaulinis karas, Verai buvo 14 metų. Karas jų tiesiogiai nepalietė, kadangi gyveno už 120 km. nuo Gorkio, kurį bombardavo, dėl strateginių objektų, tokių kaip automobilių gamykla, tačiau Vera pamena, kaip per mokyklos išleistuvių vakarą išėję į lauką, toli danguje išvydo tarsi liepsnas. Visi tada pamane, kad kažkur vyksta gaisras. Tik vėliau sužinojo, kad tuo metu bombardavo tą pačią Gorkio automobilių gamyklą. Beje, gamykla vėliau buvo atstatyta ir dirba iki šių dienų. Baigusi 10 klasių, ji ir dar trys mergaitės iš kaimo, gavo kvietimus į karo tarnybą. Ji pamena, kad atėjus į karo prievolės tarnybą, labai prastai jautėsi. Ją kamavo aukšta temperatūra dėl anginos. Darbuotojas, pabendravęs su Vera ir pamatęs jos būklę, išsiuntė į ligoninę pas

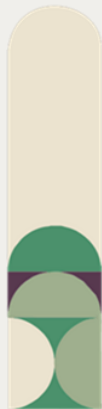
gydytoją. Visą dieną, dėl didelės eilės praleidusi ligoninėje ir pagaliau patekusi pas gydytoją, gavo išrašą, kad šiuo metu dėl ligos, ji negalinti atlikti karinės tarnybos. Nors ir serganti, tačiau kaip pareiginga pilietė, po ilgos dienos ji visgi nusprendė nunešti išrašą. Atėjusi į karinės prievolės tarnybą ir nieko neradusi iš darbuotojų, visa išvargusi nuo aukštos temperatūros, prigulė koridoriuje ant sofos ir užmigo. Pabudo žadinama vyriškio. Ištiesusi išrašą iš gydytojos, buvo išsiųsta namo. Ir daugiau ten nebegrįžo. Pasveikusi, pasiėmė visus reikalingus dokumentus stojamiesiems į institutą ir iškart iškeliavo į Gorkį. Paklausus Veros, ką ji mananti apie susiklosčiusias aplinkybes dėl ligos, ar tai ją apsaugojo nuo karinės tarnybos, ji atsakė teigiamai. Anot jos, ji nežino, kur būtų paskirta tarnauti ir ar būtų išlikusi gyva. Tai atsitiktinumas, sutapimas ar aukštesniųjų jėgų įsikišimas..?

Taigi, 1948 m. baigusi Gorkio medicinos institutą ir įgijusi vaikų pediatriės specialybę, iškart buvo išsiųsta į karo nuniokotą Tulos apskritį, kurioje pradėjo dirbti mažame mediniame

namelyje su pavadinimu – „Vaikų konsultacija“. Jame nebuvo jokios įrangos, išskyrus svarstyklės, vaikams pasverti. Ten Vera išdirbo apie aštuonis mėnesius. Per tą laiką ji susirašinėjo su vaikinu iš jos kaimo, kuris buvo kariškis. Atvykęs pas ją į Tulos apskritį, jie susituokė ir neilgai trukus išvyko į tolimus rytus, Primorsko kraštą, karininkų miestelį. Ten, gyvenimo sąlygos buvo labai sudėtingos - mediniai dviaukščiai namukai, visiškai jokių patogumų, artimiausias kaimas už aštuonių kilometrų ir jokie darbo. Po kažkurio laiko, dėl vyro tarnybos, jie persikraustė į Amursko apskritį. Ten Vera įsidarbino pagal specialybę ir pradėjo dirbti. Vyriui, Michailui Vasiljevičiui Kuročkinui (gim. 1921 m.), dėl tarnybos teko

išvykti į Vokietiją. Vykti kartu su vyru, tuomet galimybės nebuvo, tad ji, besilaukianti grįžo pas mamą į kaimą. 1953 m. gimė sūnus Anatolijus, o 1954 m. visi kartu išvyko į Vokietiją, kur gyvenimas taip pat nebuvo lengvas, ypačiai rusų tautybės žmonėms.

Vera pamena, kaip kartą, grįžtant iš maisto prekių parduotuvės į karininkų miestelį namo, vokiečių vaikai stovintys kitapus gatvės, pradėjo į ją metyti akmenis, pagalius ir rusiškai keiksnoti. 1968 m. visa šeima persikraustė į Baltarusiją, Postavos miestą. Vera pamena, kaip jos vyras prieš pat išėjimą į pensiją, nusipirko motociklą su priekaba. Vieną dieną kartu su draugu nusprendė pasivažinėti. Apsivertė. Abu skubiai buvo išvežti į ligoninę. Veros vyro koja buvo visiškai sutraiškyta iš šipulius. Atvykus į ligoninę, jai buvo pranešta, kad jos vyras ruošiamas operacijai, kurios metu planuojama amputuoti sužalotą koją. Vera kategoriškai atsisakė šios operacijos, paprašius gydytojo leisti jos vyrui išbūti naktį ligoninėje, o pati tuo metu išskubėjo pas kariuomenės vadą, kur tuo metu tarnavo jos vyras. Vado įsakymu, Michailas skubos tvarka buvo išgabentas į Minsko hospisą. Po šešių valandų, juvelyriniam darbui prilygstančiai operacijai, kojos amputacijos pavyko išvengti. Po jos sekė dar ilgas ir sudėtingas gydymas, daugybė operacijų, skrydžiai su mažu lėktuvėliu į Minską aplankyti vyrą. Ir štai, trapios moters ryžtas, didvyriškumas, meilė, atsidavimas savo vyrui, suteikė galimybę toliau žengti gyvenimo keliu abejomis kojomis. Netrukus, Veros vyras išėjo į

pensiją ir jiedu nusprendė kraustytis gyventi į Klaipėdą. Jie pamilo mūsų kraštą ir miestą, kuris po nuolatinių kraustymųsi, pagaliau jiems tapo antraisiais namais. Anot Veros, čia jie sutiko daug nuostabių žmonių, išgyveno daug gražių akimirkų. Neilgai trukus po atvykimo ji įsidarbino ligoninėje, po mėnesio perėjo dirbti vaikų pediatre į antrą polikliniką, vėliau į trečią. Savo darbą labai mylėjo, kiekvienas vaikas buvo kaip savas. Į pensiją išėjo 1983 m.

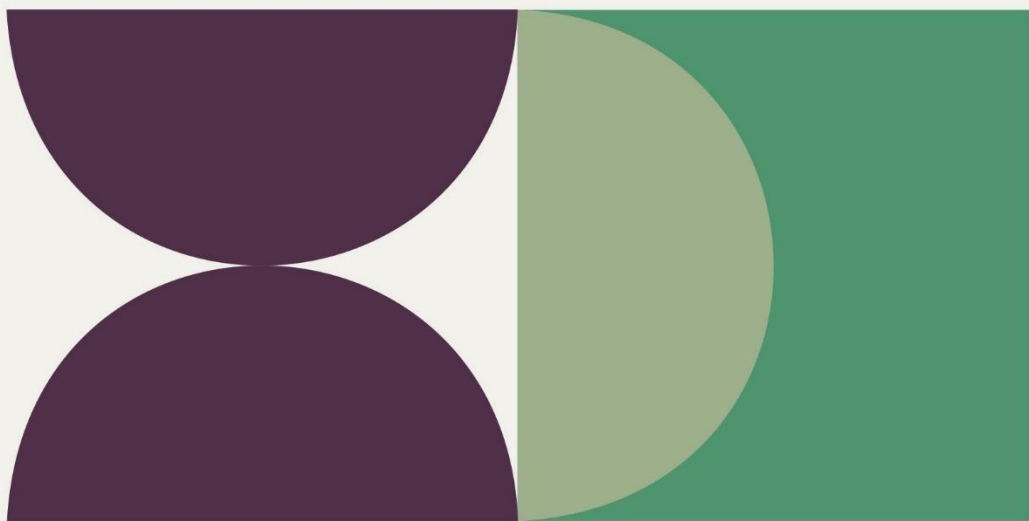

Jau gyvenant Klaipėdoje, Verai teko atlaikyti dar vieną išbandymą, kuomet jos vyras Michailas sumanė pagrybauti Šilutės rajone. Eidamas link geležinkelio, tolumoje pamatė besiartinantį traukinį. Pagalvojo, kad spės pereiti į kitą geležinkelio pusę.... Nespėjo. Traukinys jį nubloškė. Išgyveno. Vėl ligoninė, ilgas gydymas, rehabilitacija... Nepaisant visų patirtų išgyvenimų ir išbandymų, jų santuoka truko laimingus 41 metus. 1989 metais Vera palaidojo mylimą vyrą, vėliau, vos 36-erių sulaukusią anūkę, 2013 m. vienintelį sūnų. Gyvas liko tik anūkas Maksimas, kuris su šeima jau daug metų gyvena ir dirba Maskvoje. Jis nepamiršta savo mylimos močiutės. Nors ir negali jos aplankyti, jie dažnai bendrauja telefonu. Nors Verai teko patirti daugybę sunkių išbandymų ir netekčių, žvelgiant į ją, kyla pagarbos ir žavėjimosi jausmas, kiek daug gali

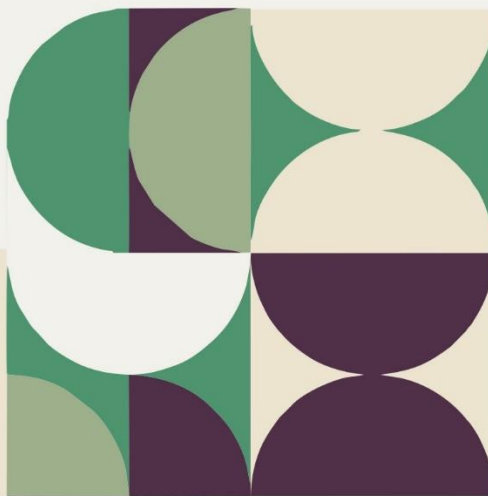
išgyventi ir padaryti moteris dėl didžiausios gyvenimo vertybės, savo šeimos.

Parengė:

psichologė Julija Blaževičiūtė,
individualios priežiūros darbuotoja
Tamara Čižova

Valerija
BALANAŠKAITĒ

Mokytoja, uždegusi tinklinio dvasia

Žmogus gražus, kai darbu puošia žemę,

Žmogus gražus, kai vertina kitus.

Kai savo širdį gerą ir neramią

Kitiems dalija kaip lietaus lašus.

Jolita Narkevič (mokinė)

1932 m. gruodžio 4 d. Dusetų valsčiuje, Zarasų rajone, neturtingoje ūkininkų Balanaškų šeimoje, gimė mergaitė, kuriai suteiktas Valerijos vardas. Gausioje šeimoje Valerija Balanaškaitė augo kartu su dviem seserimis ir keturiais broliais, kurių vienas, būdamas dar visai mažutis, mirė.

Gyvenimas kaime šeimos nelepino: puldinėjo sribai, prasidėjo kolektyvizacija. Vykstant patikrinimams, Valerija ir kiti Balanaškų šeimos vaikai į maišus sudėdavo auginamas vištas ir pasileisdavo prie ežero laukti tol, kol tėvai duos ženklą sugrįžti į namus. Valerija, lygindama ankstesnius laikus su dabartinais, pastebi, kad „vaikai dabar žaidžia futbolą su bandelėmis“. Maisto stygius anuomet kamavo ne vieną kaimo šeimą.

Valerija, baigusi pradinę Antazavės mokyklą, iki vidurinės mokyklos ir atgal į namus kiekvieną dieną suvaikščiavo apie 20 km. Jau tuomet mergaitė ugdė savo ištvėrę ir kantrybę, tvirtėjo fiziškai.

Sovietinei valdžiai Valerija yra dėkinga už viena – įvestą nemokamą mokslą. Ji pasakoja, kad iki šios reformos vieneri mokslo metai atsieidavo apie pusantro šimto rublių – tokia pinigų suma nebuvo kiekvienai šeimai įkandama prabanga.

Nors vyrų dėmesiu darbšti tinklininkė nesiskundė, buvo ir įsimylėjusi, tačiau sąmoningai atsisakė asmeninio gyvenimo ir šeimos kūrimo.

Moksleivės Valerijos ūgis siekė tik 164 cm, tačiau jos atletiškas pranoko bendraamžių. „Gimnazijoje buvau prima (*pirmas – aut. past.*) numeris“, – prisimena Valerija. Mergaitė į tolį nušokdavo virš 4 m. „Toks rezultatas tais laikais buvo labai aukštas“, – netrunka paaikškinti Valerija. Taip pat ji buvo vikri komandiniuose žaidimuose, ypač mėgo tinklinį.

Valerija Balanaškaitė (antra dešinėje) studijų metais

Mokykloje tinkamų sąlygų sportuoti nebuvo: trūko fizinio lavinimo mokytojų, sporto inventoriaus. Valerijos teigimu, tie, kurie neįstodavo studijuoti, įgiję vidurinį išsilavinimą, mokyklose likdavo dirbti „fizrukais“ (*žemos kompetencijos fizinio lavinimo mokytojai – aut. past.*).

Valerija norėjo siekti mokslo, „ne tik malkas skaldyti“, todėl įstojo studijuoti į Kūno kultūros institutą Kaune (toliau – KKI). Studijuodama dusetiškė pateko į Lietuvos moterų tinklinio rinktinę ir joje sau vietą užsitarnavo visiems ketveriems studijų metams ir dar vieniems, jau derindama treniruotes su pedagogės darbu. Valerija juokauja: „Ant suoliuko sėdėti teko mažai.“

Nors vyrų dėmesiu darbšti tinklininkė nesiskundė, buvo ir įsimylėjusi, tačiau sąmoningai atsisakė asmeninio gyvenimo ir šeimos kūrimo. Valerija pasakoja, kad jau universitete bendramokslės pastodavo, o pastojus sporto aukštumų nepasieksi. Taip pat priduria, kad neįmanoma

vienu metu nei darbui pasišvęsti, nei šeimą tinkamai prižiūrėti: „Nenorėjau dirbti iš pareigos ar dėl akių. Treneris turi būti atsidavęs“ – tvirtina ji.

Talentingoji dusetiškė pasirinko sportą ir atkakliai siekė aukščiausių rezultatų. Jos pasišventimas gausiai apdovanotas ženkleliais, medaliais ir garbės raštais. Deja, sovietmečiu piniginės premijos sportininkams nebuvo skiriamos, maisto talonai ir studijų stipendija jai padėjo išlaikyti save ir retkarčiais dar padėti kaime likusiai šeimai.

Po studijų KKI baigimo Valerija gavo paskyrimą dirbti į Klaipėdą, tačiau situacija Balanaškų šeimoje tapo įtempta: mirė tėtis, trys broliai vienu metu buvo pašaukti atlikti karo tarnybą. Valerija pasiryžo prašyti tuometinio ministro, kad ją pasiųstų dirbti į tėviškę. Ministrui patvirtinus jos prašymą, Valerija Dusetose trejus metus dirbo fizinio lavinimo mokytoja.

Valerija Balanaškaitė (iš kairės) treniruoja moksleives

Lietuvos Sovietų Socialistinėje Respublikoje sparčiai steigėsi naujos sporto mokyklos. Moteris dėl aukštų sporto pasiekimų sulaukė kvietimo atvykti į Telšius dirbti fizinio lavinimo mokytoja vidurinėje mokykloje ir merginų tinklinio trenere sporto mokykloje. Pradirbusi dešimt metų Telšiuose, pakviesta dirbti į sporto mokyklą Klaipėdoje.

Klaipėdos miestas Valerijos neviliojo. „Sugriuvusi, vieni mūrai“ – apibūdina ji. Aukštaitei žemaičių tarmė pasirodė „grubi, nešlifuota“. Mokytoja naują darbo pasiūlymą priėmė, valdžios atstovams įsipareigojus suteikti jai nuosavą gyvenamąjį būstą už nuopelnus sportui ir pedagoginiam darbui.

Valerija didžiuojasi savo pedagoginio darbo vaisiais: treniravo Lietuvos rinktinės tinklininkėmis tapusias Liudą Vasiljevą, Daivą Lusaitę, Jolantą Pronckutę. Ji už savo pasiekimus puikavosi sporto laikraščiuose, tuometiniame žurnale „Tarybinis mokytojas“. Valerijos mamai sovietinė valdžia skyrė pensiją už užaugintus septynis vaikus.

Valerija Balanaškaitė (viduryje) treniruoja merginų tinklinio komandą

Klaipėdos miestas Valerijos neviliojo.
„Sugriuvusi, vieni mūrai“ – apibūdina ji.
Aukštaitei žemaičių tarmė pasirodė
„grubi, nešlifuota“.

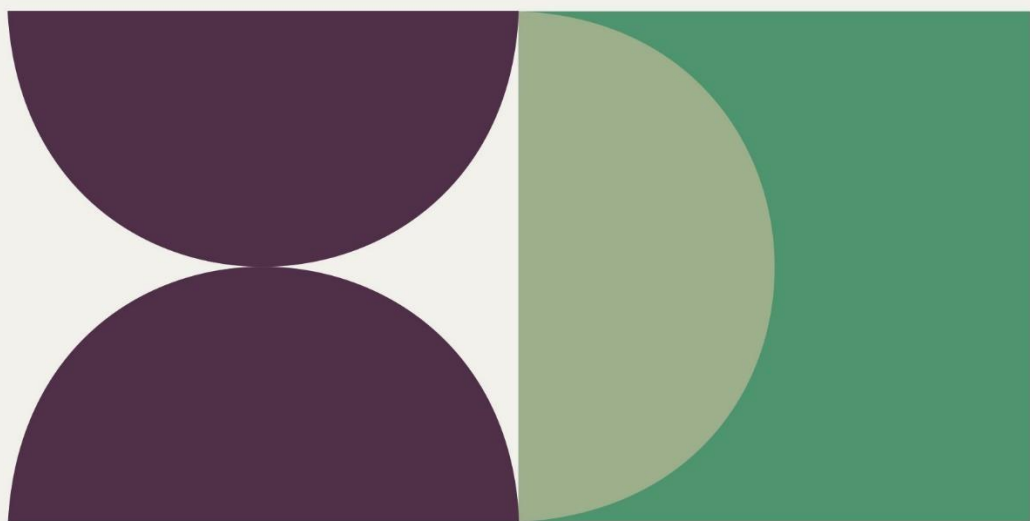
Padėkos Valerijai Balanaškaitei už sportinius ir pedagoginius pasiekimus

Biržų rajone, Likėnų sanatorijoje, kur mokytoja vykdavo atgauti jėgas, pailsėti nuo triukšmingos mokyklos aplinkos, šokiuose susipažino su dabartinių vyrų – jūreivių. Reikėjo trejų–ketverių metų, kol jiedu sujungė savo gyvenimus. Visgi gyvenimas Valerijai Balanaškaitei-Kazul nepadovanojo galimybės susilaukti vaikų, tačiau Valerija savo

auklėtiniais rūpinosi kaip savais vaikais: mokinukus, nuolat alkanus, pamaitindavo, veždavosi į varžybas, kad paskatintų žaisti tinklinį. Nuo 2022 m. kovo 28 d. V. Balanaškaitei - Kazul ir jos sutuoktiniui yra teikiamos Centro bendrosios socialinės paslaugos. Centro bendruomenės vardu šeimai linkime kuo stipresnės sveikatos.

Parengė:

vyr. socialinė darbuotoja
Rasa Kavarzaitė

Artimųjų dėmesys ir meilė – didžiausias gyvenimo atlygis

Istorija yra gyvenimo mokytoja, o Biudžetinės įstaigos socialinės paramos centro bendruomenėje esančių paslaugų gavėjų istorijos įkvepia ir ragina sustoti bei pasidžiaugti tuo ką turime dabarties akimirkoje. Savo gyvenimo istorija sutiko pasidalinti ilgametė pagalbos į namus paslaugų gavėja Joana Merkurjeva.

J. Merkurjeva savo gyvenimo pasakojimą pradėjo nuo intriguojančio fakto apie save. Ponios Joanos mergautinė pavardė Kudirkaitė, tolimais ryšiais siejama su žymiu Lietuvos gydytoju, prozininku, poetu ir Lietuvos himno autoriumi Vincu Kudirka. 1904 m. ponios Joanos senelis Jonas Kudirka išvyko gyventi į Jungtines Amerikos Valstijas, o 1906 m. į JAV išvyko ir močiutė Ona. Apsigyvenę tolimoje šalyje jaunuoliai susipažino ir susilaukė J. Merkurjevės tėčio ir tetos. Tėtis Kazimieras Kudirka gimė 1910 m., po ketverių metų 1914 m. visa šeima grįžo gyventi į Lietuvą. Suaugęs susipažino su J. Merkurjevės mama, kuri kilusi iš Radviliškio rajono Kutiškių kaimo.

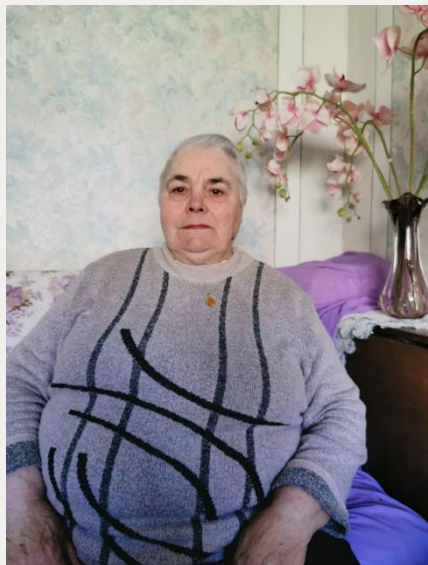

Joanos
Merkurjevės
šeima

J. Merkurjeva nedaugiažodžiauja, nes nenori prisiminti to kas buvo bloga ar leisti į skaudžius išgyvenimus keliančius prisiminimus apie laikotarpį

kai valdžia priklausė Sovietų sąjungai. Prisimindama vaikystę, moteris juokauja, kad labai anksti tapo savarankiška. Nuo 7 metų vasaromis ganydavo karves, padėdavo tėvams dirbti ūkyje. Jau vaikystėje būdama žingeidi ir smalsi, moteris laisvu laiku, kol ganomos karvės miegodavo, mokinosi daugybės lentelės. Nors to meto galimybės jai leido baigti tik 7 klases, ponija Joana su šypsena prisimena, koks didelis buvo tėvo indėlis semiantis žinių savarankiškai. J. Merkurjeva save prisimena kaip labai aktyvią ir energingą moterį, kaip pati teigia „manęs visur būdavo daug“. Moteris buvo labai veikli, lankė šokius, dainuodavo, užsiimdavo įvairiomis saviveiklomis. Būdama jauna sutiko savo vyrą ir susilaukė vienturčio sūnaus. Gyvenimas taip susiklostė, kad savo sūnumi teko rūpinti vienai, tačiau moteris jaučiasi dėkinga, jog sulaukė didelės savo tėvų paramos ir palaikymo. Nuo 1977 m. Joanos tėvai išvyko atgal gyventi į Ameriką. Siekdama išlaikyti šiltus santykius su tėvais, moteris keletą kartų juos lankė JAV, kur turėjo galimybę pasisemti naujų patirčių ir įspūdžių. Ponija Joana visą savo gyvenimą pasižymėjo stipria valia, todėl įdėjo daug pastangų ir energijos siekdama užsitikrinti geras darbo sąlygas, didžiąją laiko dalį dirbo prekyboje, kūrė savo verslus.

Pasakodama apie savo giminaičius J. Merkurjeva atskleidžia, kad vienas

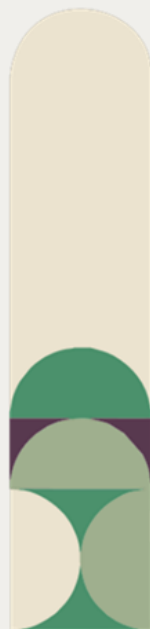
iš artimiausių žmonių, jos pusbrolis ir sūnaus krikšto tėtis, buvo žymus lietuvių pasipriešinimo sovietiniam okupaciniam režimui dalyvis Simas Kudirka. J. Merkurjevės tėtis ir S. Kudirkos mama buvo brolis ir sesuo. Kaip prisimena ponija Joana, S. Kudirkos biografija paliko ryškių pėdsakų ginant Lietuvos Respublikos laisvę ir nepriklausomybę.

S. Kudirka buvo Klaipėdos žvejybinio laivyno jūreivis radistas. 1970 m. per JAV ir TSRS žvejybos

organizacijų vadovų susitikimą, vykusį JAV teritoriniuose vandenyse Klaipėdos refrižeratorių laivyno plaukiančiojoje bazėje „Tarybų Lietuva“ perėjo į JAV kranto apsaugos laivą „Vigilant“ ir paprašė politinio prieglobsčio. JAV kranto apsaugos pareigūnų į laivą įleistų TSRS pareigūnų sulaikytas ir prievarta gražintas į TSRS laivą. JAV ir sovietinių pareigūnų veiksmus smerkė didžiausi JAV dienraščiai, JAV lietuviška spauda, televizijos ir radijo stotys, ypač „Amerikos balsas“, vyko protesto demonstracijos. Ilgą laiką Simonas Kudirka buvo kovos dėl Lietuvos laisvės simbolis. 1971 m. jis buvo nuteistas kalėti 10 - čiai metų šiaurės vakarų Rusijoje, Mordovijos lageriuose. Kadangi kaip ir J. Mekurjevės tėtis, S. Kudirkos motina, gimusi Jungtinėse Amerikos Valstijose, todėl vyras atgavo JAV pilietybę ir JAV administracijos pastangomis 1974 m. iš kalėjimo buvo išleistas bei su šeima išvyko į Ameriką. Vyras dalyvavo JAV lietuvių organizacijų veikloje, skaitė paskaitas apie komunistinį režimą Sovietų sąjungoje. Atkūrus šalies nepriklausomybę, 2007 m. vyras grįžo į Lietuvą.

Joana Merkurjeva pasveikinta 85-ojo jubiliejaus proga

2008 m. S. Kudirkai suteiktas Vyčio Kryžiaus ordino Komandoro kryžius, o jo gyvenimo įstorija aprašyta keliuose knygose, sukurti filmai tokie kaip: Algimanto Kezio dokumentinis filmas „Simas Kudirka Čikagoje“ (*Simas Kudirka In Chicago*, 1974 m.); D. L. Richo (JAV) televizijos filmas „Simo Kudirkos pabėgimas“ (*The Defection of Simas Kudirka*, 1978 m.); Giedrės Žickytės dokumentinis filmas „Šuolis“ (2020 m.); S. Kudirkos ir L. Eiche knyga „Tiems, kurie dar jūroje“ (*For those still at sea*, 1978 m.); Jurgio Gliaudos knyga „Simas“ (1971 m., Vilties spaustuvė, Klyvlendas, Ohajas).

J. Merkurjevai teko susitaikyti su daug skaudžių artimiausių žmonių netekčių, ypatingai daug skausmo sukėlė sūnaus netektis. Nepaisant skaudžių ir daug vidinės stiprybės reikalaujančių gyvenimo vingių, šiandien moteris jaučiasi dėkinga, kad palaiko glaudžius ryšius su likusiais giminaičiais Jungtinėse Amerikos Valstijose bei aplanko artimieji ir draugai gyvenantys Lietuvoje. Atšventusi savo 85 – tąjį jubiliejų, ponija Joana džiaugiasi parodytu artimųjų dėmesiu, dovanotomis gėlėmis ir netikėta šventine vakariene artimiausių žmonių būryje.

Parengė:

vyr. socialinė darbuotoja: Alina Adomaitienė, individualios priežiūros darbuotoja Aldona Pavilonienė

KASDIENYBĖS VEIDAI

KASDIENYBĖS VEIDAI

BĮ Klaipėdos miesto socialinės paramos centras

SUDARYTOJAI:

direktorė Diana Stankaitienė

vyr. socialinė darbuotoja Alina Adomaitienė

vyr. socialinė darbuotoja Rita Smilgevičienė,

vyr. socialinė darbuotoja Guoda Lukauskienė

vyr. socialinė darbuotoja Lina Šalpytė,

vyr. socialinė darbuotoja Karina Cerkaitienė

vyr. socialinė darbuotoja Viktorija Riškutė

vyr. socialinė darbuotoja Vaida Ketlerienė

vyr. socialinė darbuotoja Rasa Kavarzaitė

psichologė Julija Blaževičiūtė,

individualios priežiūros darbuotoja Aldona Pavilionienė

individualios priežiūros darbuotoja Raisa Bondareva

individualios priežiūros darbuotoja N. Solovjova

individualios priežiūros darbuotoja Laima Ragainienė

individualios priežiūros darbuotoja V. Stonienė

individualios priežiūros darbuotoja J. Šijkovskaja

individualios priežiūros darbuotoja Nijolė Matevičienė

individualios priežiūros darbuotoja Gana Sidorova

individualios priežiūros darbuotoja Tamara Čižova

MAKETAVO:

Skaidrė Račkauskienė